

Edebiyat Defteri

mustafa ertürk **-Yazıları-**

Oluşturulma Tarihi:
2 Aralık 2024 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Söyleten söyledi derler ya...

Çocuktum!.. (6-7 bilemedim 7-8)
Rakımı 2.000 lerde olan bir dağ köyünde.
Akrabalardan birine komşu köyden gelin gelmişti.
Birkaç gün sonra bir iş için bizim eve gelmişti.
Elle çevrilen taş değirmenle getirdiği bulguru çekiyordu (bulgur).
Biz çocuklar etrafında dolaşiyor, ilgisini çekmek çocuksu duygularla..
Bir şey isteyecek olursa, koşuşturuyoruz. vs...

Onun da, hoşunu gitmiş olacak ki,
"Adın ne senin güzel oğlan !.. ' demesiyle, havalara girmiş, nereden estiye ;
"Müstantik!.. " demiştim...
Gelin hanım, şaşmış : " ne!... ne!" demiş, ben tekrarlamış, o da söylemeye çalışmış...
" O neymiş nasıl isimmiş!.." demesiyle, Ablam Zeynep: " Mustafa! Meryem gelin. "
demiş, Gelin hanım hem gülüyor, hem " ne, ne !" demekten kendini alamıyordu...

Doğrusu ablam da şaşmış 'bu da nereden çıktı !' der gibi yüzüme bakıyordu, çünkü ilk kez duyuyordu. Adım Mustafa ya!... müstantik olarak söyleyip ilgi çekmek istemiş olmalıydım!..

İlginçtir: yirmi yaşlarımda Ankara Hukuk Fakültesinde öğrenci iken hala kitaplarda yazılı olduğu üzere bir nevi hakim yardımcılara müstantik denirmiş.
Müstantik Hakim, yani...
Evet 27 yaşında , Karsın Digor ilçesinde çiçeği burnunda bir hakim...
Eski müstantik, yeni hakim...
Gelin hanıma verdiğim cevap aklıma geldikçe hayret etmekten kendimi alamamışımdır.
Öyle ya, bunu bilinçli olarak söylemiş olamazdım... o yaşta, bir dağ köyünde..
nereden estiye!..
"Söyleten söyledi!.." derler ya.. Ama ben sadece ismimi, artistik yaparak söylemiş olmalıyım diyorum...
Öyle de olsa ilginç , değil mi !!..

Mustafa (muster)
Eski notlardan
Rahmetli Meryem Hanım (bukke,gelin) anısına

Aşkın Tahli

-- Aşk nedir !?
-- Ne değil ki ..!
-- Aşk, maddi midir, mana mıdır !?
-- İnceleyeceğiz !..
-- Yaradan hangisini önce var etmiş olmalı..!?
-- İnceleyeceğiz..!
-- Madde mi mananın varlık nedenidir,
mana mı varlığın var oluş nedenidir...!?
--- Çok derin felsefi konular!!..
-- Doğrudur!... ama bizim ki sadece deneme amaçlı
bir akıl yürütmekten ibaret olacaktır.
Yanlışımız ola bilir. ama meşhur Cicero ;
" Fikrinizi beğenmiyorum, ama saygı duyuyorum!" demiş,
(MÖ. 70- 43)

Aşk nedir!? dedik. ne değil ki yanıtını verdik. Gerçekten aşk her şeydir...
Zerrenin zerresinden kainatın en iri yapısına değin; hepsi ve her şey
'aşk!' denen gizemli gücün eseridir...
" Nasıl!... ve nasıl bir bilgiçlikte bulunacağımı merak etmekte olduğunuzu görür ve
duyar gibiyim...
' Aşk ' değince insan, hayvan ve bitkilerdeki dışı hücre ile, erkek hücrenin
birleşmelerini anlatıp canınızı sıkacak değilim.
Her üç gurubun söz konusu hücrelerinden başlamak istiyorum.
Hücrenin yapısı dıştan içe doğru dış zar, iç zar ile korunmuş bir nüve (benim kelimem)
var mı var!.. hücreye canlılığı veren bu mudur! Budur diyor bilim.
Nüve dediğim, canlının gen , genetik vs. özelliklerini içinde bulunduruyor olduğu da
doğrudur.
İşte sorun burada: genler, genetikler dahi, birer maddedirler. Haritaları dahi
çizilmiş deniyor...
Zerrenin zerresi diyelim... Zerrenin, zerresi dediğimizin içindeki nedir ki,
canlının binlerce özelliğini, hatta yazgısını içinde taşısın.
Adına şu diyelim , bu diyelim... Demişiz de...
Ama taşınan nedir... Canlının temeli çekirdek, çekirdeğin temeli ise taşınan ve
bence hala gizemi çözülme, o taşınandır.
' O ' ne ise!..
İşte sorulan o dur..
'O' nedir, madde midir, mana mıdır...

Mustafa (muster)
Devamı başka güne...

Aşkın Tahlili-2

Aşkın Tahlili-2

Aşk nedir !!.. Madde midir, mana mıdır !!

Öncelikle yukarıdaki (bö.1) hücre örneğine biraz daha değinmek istiyorum.

Maddenin yapısı, hücreler, hücrelerin yapısı atomcuklar olduğunu hem eski Yunan düşünürleri söylemiş, izzah etmiş, hem günümüzün modern fizik bilimi...

Uzatıp canınızı sıkmadan diyorum ki;atomcuğu oluşturan elemancıkların da eksi

yüklü elektronlarla, artı yüklü protonlar olup bunların birleşip nötürleşmeleri ni- sağlayan nedir. Elektron demişiz, ama kendisi nedir... Bu zıt yüklü ikilinin çekim gücü, kütleceklerin çekim gücü yani...

Mıknatısın zıt kutupları , yer çekimi , elektrik akımı... mahiyetleri yani...

Bunların ne olduklarının bilimce izah edilir, kanıtlanır hale geldiği zaman, evrenin var oluş (gizemi) çöçülmüş, kavranmış olacak mı... Bing- bong araştırmalarıgibi,yani...

Evet aşk nedir, maddi midir, mana mıdır!!..

Buna cevap verecek yetkinlikte ve iddiada değilim... Benimki merak işte...

Varlığın en küçük yapı taşı olan atomcuğun; eksileriyle artılarının bileşimidir

diyor bilim.O halde buna, ne demeli... İşte aşk denen şey bu mu ola...

O halde evrende var olan her şey atomcuklardan oluştuğuna göre, evrenin temeli

aşktır diyen bilgiler doğru söylemişler, desek, yanlış olmaz sanırığm..

İyi de; yine de hala aradığımızı, yani aşkın ne olduğunu, mahiyetini bulabilmiş, açıklayabilmiş değiliz... Hala; nedir, madde mi, mana mıdır!!..

Şimdi konunun biraz daha somut örnekle nedenini araştıralım, istiyorum...

Sn. okuyanlar sıkılmadınız değil mi!!... Lütfen sıkılmayınız, keyifli bir konu...

Efendim, gelin konuyu bitki, hayvan ve insan olmak üzere bu canlı yapılardan

dahası, en kestirme yol, insandaki oluşumla, olup bitenle izaha, örneklemeye

çalışalım, birlikte... Canlı yapıda da, tıpkı element atomcuklarında olduğu gibi,

bir birini çeken iki zıt güç, kutup, yapı... her ne dersek, varlığı ,var oluş nedenimiz

olduğu tartışmasıdır...

Bünyede bunun zuhuru, belli aşamaya gelince bir iç salgıdır... Bu salgı bir maddedir... Zerk edilen bir aşı gibi... Karşı cinse yönelmesi, onunla birleşme güdüsü ve dürtüsü...

Bu isteği beyne, yüreğe, ilgili organlara ileten, dürtükleyen, harekete geçmeye zorlayan bu salgıdır... Onun etkisiyle karşı cince duyulan birleşme, arzusu dedik... O da bir maddedir... Canlının tüm özelliklerini taşıyan bir bir aracı diyelim... Taşıdığı nedir...

Salgı dediğimiz içindeki, nedir,mahiyeti nedir...'Mana' diye nitelenen nedir!!..

Yunan bilgeleri atomun varlığını, parçalanamayacak en küçük parça, (zerrenin zerresi) olduğunu bilmişler ama içindeki güce, gizeme değinmemişler...

Sadece maddesel varlığını söylemişler... Böylece ilk maddecilik düşünce sisteminin akıl hocaları, bilgiler olmuşlar... Onlardan bir kaç asır sonra aynı coğrafyanın kültüründen yetişmiş olan (çağımızın Aydınştay'ı gibi) Platon, bu düşünce sistemine, yani, maddeciliğe karşı çıkmış...

Verdiği meşhur mağara örneği ile maddenin bir görür , bir de içinde olanı olduğunu ...

Görünenin bir nevi göz yanılması olduğunu yani, eski deyişle zahiri görüntü

olduğunu... Böylece Plato'nun da görünenin içinde, görünmeyen ama, aslında

gerçek madde olduğu düşünce sistemiyle manacı Ledünicilik denen,Tanrısal bilgi ekolününü temellerini atmış bilge filazof olarak kabul edilir...

İşte bu iki temel düşüncenin devamı ve geliştirilmiş hali olmak üzere, halen etisi tartışma konusu olan, maddecilik ve manacılık konusu hakkındaki görüşlere gelmiş bulunuyoruz... Ancak, yine bir parazit yaparak ; Ana Britannica'nın aşk tanımını

kısaca almamızın yararlı olacağı kanaatiyle;

“AŞK; aşırı sevgi... geçici (mecazi) ve gerçek (hakiki)...

Geçici olanı; birisine tutkuyla bağlanmak

Ggerçek olanı: güzelden, güzellere, güzellere güzelliğe. Dünyaya, evren...

sevgi ve kavrayışı aşamasına ermek (İnsanı Kamil)

Gelelim bu iki düşünce ekolünün görüşlerine (madde ve mana açısından)

Yukarıda da belirtildiği gibi eski Yunanan Bilge ve Düşünürlerinin açtığı yolda olan

görüş taraftarlarına göre, her şey maddedir.. Değişik görüşler içinde en yaygın olanı Aristo maddeciliğinin

geliştirilmiş hali ve aşaması olan Materyalist , Diyalektik, Darvincilik , Marksizm... gibi batılı düşünce ağırlıklı olanları...

Materyalist ve Diyalektikçilere göre sosyal ve doğa değişimleri kendi iç yapılarındaki etki, tepki değişimlerinin

sonucudur. Zihinsel etkinlikler, duygular vs haliyle sevginin giderek aşkın nedeni de beyin olduğu... Beynin boş sir

tabaka olarak yaratıldığını... çevreyi algılama özelliğinden dolayı, bilgi birikimi... giderek bilinç vs... seviyelerine

ulaşılması ise sonradan oluşmakta olduğunu söylemektedirler. (Anladığım kadarıyla)

Bence bu da ; konumuz olan aşkın ne olduğna açıklık getirmemekte.

Sosyal olaylar, doğa olayları aısinhdan doğru olabilir...

Ancak aşkın ne olduğunu açıklamaya yetmemekte...

Beyin maddesiee bir yoğunluktur... Ama onun ektinliklerinden olan sevgi, aşk, etki, tepki gibi duyum ve duyguları yani içsel yapıyı açıklayamamaktadır

Evet materyalist diyalektikilere göre:

Konumuz olan aşkın varlık neni salgıdır, aklııki beyindir...

Bakalım konumuz olan aşkın ne oldruğu hakkında Platonun görüşünün devamı olarak genelde manacı taraftarı olanların görüşleri, gerekçeleri nedir. Ne demişler”

Bu hususta da değişik görüşler olmasına karşın hepsinin birleştikleri husus

Maddenin bir dış (zahiri, görünen) bir de i “gerçek) oluşumudan oluştuğudur..

Bunun da en yaygın yretim kolu ; Ledni Bilgi görüş ve düşünce sistemidir...

Bunlara, bu görüşte olan ekole göre; (Britannica 357)

Duygunun Dili

Yağmurlu bir sonbahar sabahı..

Gülüm..! Gün oldu dikenli, gün oldu dikensiz.. Gün oldu yaralayan, derdim;
gün oldu yaralarımı saran dermanım olan... En sıkıntılı günlerimde, bunaltan anlarımda
yanımda, yanı başımda bulduğum... gülümü, gülcanımı, bu sabah uğurladım..

Ayrılık yolculuğu... Rota Ankara...Mide ağrısı vardı, dilerim yolda perişan olmaz...

Yedi gündür buradaydı. Evin içine güneş mi, ay mı doğmuştu desem... sildi, süpürdü..

tertemiz etti bekarhaneyi... Sahilde gezinirken sarı gelin, şu sevdiğim başta oturur...

gibi bildiği üç beş türkü ezgilerini, deniz melodisinde fısıldaması... bir çay bahçesin

akşam güneşi denizde batarken oluşan renk cümbüşünü izlerken, çay içme keyifli

günleri... geride bırakarak gidiyor, işte... Zaten güzel olan buraları, bu doğayı

onun varlığıyla daha güzel görür, doyumsuz hazlar yaşar olmuştum...

Bir kez daha anlamış oldum ki, eşsiz, hele kadınsız hayat... bir dağ başında, ya da

terk edilmiş bir bahçede kendi kaderine bırakılmış, kurumakta olan , taşlanan bir

meyve ağacını benzer... Dün gülistan olan hayat çölistan oluverir...

Evet, inceden yağmurlu bu sabah ayrılık başladı... hüznümlendik... bir birimizden

kaçırsak da; yağmur daneleri arasında,duygu gözyaşlarımızı silmekte

olduğumuzu biliyorduk...

Ayrılık demek , hasretlik demektir... hasretlikse, insanın içinde oluşan bir boşluk.

Bir türlü doldurulamayan... öyle bir boşluk ki , giderek büyüyen , suda oluşan

halkalar gibi ...

Hayallere dalar, bir dağ çiçeği belirir gözlerinizin önünde... kokusu, hasretlik kokusu...

kıtlık günü ekmek kokusu olur, içinize siner... Kayalıklarda, uçuşan güvercinler,

keklikler... saldıran kara kartallar... çalı diplerine sığınmış tavşanlar. .dallarda

ötüşen kuşlar... uçuşan çiçek tozları...

Tüm bunların, birer hasret, özlem hayali, hezeyanı olduğu anlar, çaresiz kaleme sarılır...

Eliniz, elinizde kalem titreye, titreye... içinizi, duygu yükünüzü kağıda döker

rahatlarsınız... içiniz hafiflemiş olarak, sabah güneşini selamlar, geceye,

dolunaya sarılma hayal ve umuduyla günlük uğraşınıza dönersiniz...

Mustafa (muster)

Sayın okuyucu canınızı sıkmadığımı umarım...

Aşkın Tahlili yazımın 3. ve son bölümünü

hazırlamıştım, ama bu meret aleti kullanma

acemiliğimden sildirmiş oldum...

Yeniden düzenleyip siz okurlarımın merakını gidereceğim...

Merak etmekte olduğunuzu düşünüyorum.

çünkü ilginç bir konu.. ne de olsa aşk....

ve çok yazılmamış bir konu...

Birikimim var, keyifle okunmasını başaracağımı umuyorum!

Offf!... ama da uzattım!... değil mi!...

Seferberlik kızı omanlı anam

yıllar önce...ortaokullu yıllarım... bir yaz tatilinde köyümdeyim.
babam köyün altında, dere kenarındaki bahçe boştan işlerinde gelmiş,
anacığımda kahve altı hazırlamış... ben de bardakları yıkıyordum.
yeni alınan kutudan çıkardıklarımın daha ilkini yıkarken, elimde
çatlamasıyla, bir parmağım kanamış... ben ah anam deyince anam da
ah yavrum ne oldu,ne oldu demiş, kalkmış, parmağımı sarmayla
uğraşırken, babam bana kızıyor, zorun ne tüm gücümle... demir mi meret...
deyince anam alındı babaya sitelendi.. çocuğun eline, parmağına bakmıyorsun da...
aldığın bardak, bardak olsaydı... deyince baba ağız değiştirip, köyün bakkalcısına
veriştirmeye başladı, sallan başın oğlu, şehirde en adisini alır, burada
dünyanın parasıyla vs... sayıp dökerken; bakkalcımız ali efendi de açık
kapıdan içeri girmesin mi... hayda...' yum gözünü seyr eyle alemi!..
ben bitişik odaya kaçtım... Anacığım, yaş yaşamış, gün görmüş seferlik kızı
osmanlı...olacaklara, fırsat vermeden devreye girip buyur aligom,
buyur şöyle otur... dedi, yer gösterdi...
ortam yumuşamış, merhabalar başlamış... misafir bardaklarından götürdüm...
anacığım kendi eliyle dolduruyordu... yüzler gülmeye, hal hatır sormalardardı..
.oh demiş, helal şu anama demiştim içimden...
İşte Anadolu kadını, kavgalardan ,çekişmelerden yana olmayan ,olacağı
önleyen,gönül sultanı kadını, kadınlarından biri, anam, anacığım, benim!..

Eski notlardan Mustafa (muster)
Cilt 1 sf. 476

aşkın tahlili 3

Aşkın Tahlili 3

nerde kalmıştık; aşkın madde mi, mana mı olduğu hususunda; Tasavufçuların, maddenin yapısının ledün bilgisi (ilm-i ledüni) tanrısal gizemli bir bilgi olduğuna tanrıya ulaşmayı sağlayan bir dünya görüşüdür, ledün bilgisi...konumuzla ilgisi, maddenin ne olduğunu kanıtlayamadıklarından, 'mana ' demişler...

Yani aşkın temelini mana olduğu görüş ve savında oldukları kabu görmektedir. Ben de diyorum ki maddenin bir dış yapısı, bir de iç yapısı olduğu, iç yapıda bulunan artı ve eksi yüklü kmikronun mikronu, örneğin protunun 10-8 , elektronun 10-12 olsalar da birer kütlelerinin olduğu, bu kütlelerin çekim gücüyle birleşip nötürleştikleri fizik bilimi söylemektedir... İşte iki zıdın birleşmesine mana denmiş, ilahi aşkdenmiş, tanrısalaş denmiş... Kainatta var olan her şey bu yapıda, bu özellikte olduğuna göre, kainatın temeli aşkı diyen bilgelerin doğru söyledikleri düşünülebilir...

Haliyle nedeni izah edilemediğinden aşk manadır...

Hangisi diğerinin varlık nedenidir soruna gelince;

Maddecilere göre madde mananın varlık nedenidir...

manacılara (Ledüniler, batıniler...) göre, esasolan manadır.

Madde dış yapı olup asıl olan canlı olan cinsinin tüm özelliklerini taşıma

özelliğinden dolayı mana denen, gizemli tanrısal olduğundan budur... iç yapı kendisini korumaya almagereğinden dış yapı zar, kabuk oluşmaktadır...

görüşünde olduklarıdır. Anladığım kadarıyla...

İnsanla örneklemek gerekirse aşkın ilk aşaması olan sevginin temeli, bir iç salgıdır...Tıpkı aşı gibi... salgı, fiziksel, kimyasal, biyolojik bir maddedir.

Ama içinde saklı olan nedir... mahiyeti nedir1...

İşte bence hala bilimce gizemi çözülmeyle ilgili biri de aşkıdır...

Bu çözüldüğü, bilinir hale geldiği zaman, bing bang denemeleri yerine,

evrenin var oluş gizeminin de çözüleceğini düşünenlerdenim..

Şöyle ki; ayınstay madde yoğunlaşmış bir enerjidir. Bir atom içiyle dışıyla y

oğunlaşmış bir enerjidir demiş matematik olarak

$M = E c^2$ olduğunu hala, bilim dünyasında kabul edilmekte...

İyi de enerji nedir, bu kez , kainatın temeli kütleleşmiş enerji midir!...

Öf be öf!... ayınstay'ı da sorguluyorum...

Yanlış anlaşılmasın benim ki sadece bir merak...

Aşkın ne olduğunu, ne olmadığını merak etmeyen, ilgi duymayana

olacağını sanmıyorum, O zaman kişi kendini, ha varmış ha yokmuş...

gibi görüyor olmalı... diye düşünüyorum...

“ Sen de ama çok düşünüyormuşsun!!..” diyorsunuzdur

Hangisi önce var idi, yaradan hangisini önce var etmiştir konumuzun

son sorusunu ise, biraz daha araştırmayı gerektirdiğinden,

başka gün buluşma dilek ve umuduyla...

Mustafa (muster)

Kafamla söyleşi

Kafamla Sohbet

--Ağır ol; fısıltıları duyma, maydanoz olma
yalakaların hüsnü alakalarına kanma
yoluna ölürüz demelerine inanma
gün olur onlar çektirirler falakaya
dedim, ey kafam...
-- Taş mı olayım, demir mi olayım dedi kafam
-- Taştan, demirden ağır ol ki , her yöne eğilmeyesin
-- Onca ağırlığı nasıl taşıyın boynum, hem neden dedi, kafam!
-- Ağır ol ki, nefsinin, hırsının rüzgarına kapılıp savrulmayasın
-- Tuz yükü mü taşıyacam ince boynumun üstünde
-- Tuz yükü ne ola ki altun yükü yerine;
öyle ağır ol ki, aranan olasın,saygın olasın
ağırlığınca yükte hafif değerde ağır çeker olasın!..
-- Nasıl olur, hem hafif hem ağır dedi kafam!?
-- Olur, bal gibi olur. saygınlığın ağırlığııncadır;
hafifliğin, huzurundan, selametinden yanadır..
-- Ben bir kuru kafayım, anlayamadım ama, neyse!..
-- Sen, sade bir kuru kafa değilsin, kendini bilirsen,
sen, içinle ; evrenin mikro organik bir nüvesi ,
dışınla şeklinle ; dünya küresi yaradılışlısın!..
-- Ben neymişim meğer dedi kafam...
-- Doğrudur... evren senin içinde saklı...
sen evrenden değil evren senden esin!..
--Şımartıyor musun, pöf pöflüyor musun...
-- ne şımartma, ne pöfpöfleme!..
evrenin var oluş halini, nedenini bing bong
denemelerinde değil

sende, sende gizli olan hazineden,
o hazinenin kapısını açmakta aramalı...
-- daha neler!.. dedi kafam.
-- evet daha neler,neler ... insanlığın
mağara devrinden uzay devrine,
canlının genine, genetiğines hükmetmeye seninle gelindi...
Daha yarının yarısı kadarını bile çalıştıramadığımız halde..
tamamının çalışır, çalıştırılır hale gelmesini düşünüyorum da.. dedim.
-- Ohooo!.. öyle çalıştırılır hale gelmem için mideyi kübriyanın daha çok kepek üğütmesi gerekiyor... dedi,devamla;
Dah acısı ve tehlikelisi... başımıyerler...yani beni koparırlar...!!
-- Haklısın ama... ona çözümlü bulacak olan yine sensin...
-- Ben bir kuru kafayım!..
-- Hayır ! Dedik ya sen evrenin küçük bir nüvesisin...
Bilirsen ağırlığınca sen seni, okşamazlar enseni
tav olma yalakadaki, hüsnü alakaya
gün olur o çektirir seni falakaya!..
dedim ey benim beyin deneni
gizemli hazinesi olankafam!..
Mustafa (muster)
Eski nolardan düzeltilerek

Kafamla söyleşi

Kafamla Sohbet

--Ağır ol; fısıltıları duyma, maydanoz olma
yalakaların hüsnü alakalarına kanma
yoluna ölürüz demelerine inanma
gün olur onlar çektirirler falakaya
dedim, ey kafam...
-- Taş mı olayım, demir mi olayım dedi kafam
-- Taştan, demirden ağır ol ki , her yöne eğilmeyesin
-- Onca ağırlığı nasıl taşıyın boynum, hem neden dedi, kafam!
-- Ağır ol ki, nefsinin, hırsının rüzgarına kapılıp savrulmayasın
-- Tuz yükü mü taşıyacam ince boynumun üstünde
-- Tuz yükü ne ola ki altun yükü yerine;
öyle ağır ol ki, aranan olasın,saygın olasın
ağırlığınca yükte hafif değerde ağır çeker olasın!..
-- Nasıl olur, hem hafif hem ağır dedi kafam!?
-- Olur, bal gibi olur. saygınlığın ağırlığııncadır;
hafifliğin, huzurundan, selametinden yanadır..
-- Ben bir kuru kafayım, anlayamadım ama, neyse!..
-- Sen, sade bir kuru kafa değilsin, kendini bilirsen,
sen, içinle ; evrenin mikro organik bir nüvesi ,
dışınla şeklinle ; dünya küresi yaradılışlısın!..
-- Ben neymişim meğer dedi kafam...
-- Doğrudur... evren senin içinde saklı...
sen evrenden değil evren senden esin!..
--Şımartıyor musun, pöf pöflüyor musun...
-- ne şımartma, ne pöfpöfleme!..
evrenin var oluş halini, nedenini bing bong
denemelerinde değil

sende, sende gizli olan hazineden,
o hazinenin kapısını açmakta aramalı...
-- daha neler!.. dedi kafam.
-- evet daha neler,neler ... insanlığın
mağara devrinden uzay devrine,
canlının genine, genetiğines hükmetmeye seninle gelindi...
Daha yarının yarısı kadarını bile çalıştıramadığımız halde..
tamamının çalışır, çalıştırılır hale gelmesini düşünüyorum da.. dedim.
-- Ohooo!.. öyle çalıştırılır hale gelmem için mideyi kübriyanın daha çok kepek üğütmesi gerekiyor... dedi,devamla;
Dah acısı ve tehlikelisi... başımıyerler...yani beni koparırlar...!!
-- Haklısın ama... ona çözümlü bulacak olan yine sensin...
-- Ben bir kuru kafayım!..
-- Hayır ! Dedik ya sen evrenin küçük bir nüvesisin...
Bilirsen ağırlığınca sen seni, okşamazlar enseni
tav olma yalakadaki, hüsnü alakaya
gün olur o çektirir seni falakaya!..
dedim ey benim beyin deneni
gizemli hazinesi olankafam!..
Mustafa (muster)
Eski nolardan düzeltilerek

Mona'ya mektup

Mona'cığım!..
Sonbahar çiçeğim, pembe gülüm!..
Ahmet Haşim'in dediği gibi;
" Akşam!.. yine akşam !.." ve yağmur, yağmur!..
Tv. 1 ' de Sanat müziği!... Çok severim bayılırim bilirsin!..
Dışarıda yazböceklerinin mevsim sonu konserleri..
— Nasıl olur; hem yağmur, hem circırlar!... diyorsundur!..
— Unutma ki; mevsim sonbahar, aylardan eylül ve
burası sahil ilçe yeşil Cide!.. Neyse !..
Sevgili monam!..
Bitmeyen aşkım, solmayan gülüm !..
Dün akşam için beni bağışla...
Kırmızı üzüm suyundan almıştım !..
tatlıydım, keyiftim..
Kendimce bir dünya kurmuştum!..
tüm dertler, sorunlar silinmiş
felekten, hayattan alacaklıydım...
Mutluydum!.. ne var ki; sen yoktun...
Özlem yüklüydüm... içimde büyüdü, büyüdü!..
Dayanamadım aradım, aramış oldum!..
Tüm dünya benim pembe dünyamdı,
pembe dünyamın pembe gülüydün
hasret, hasret kokuyordun...
Çekiciydin, davetkardın...
Sesini duymak ölümsüzlüktü...
ölünmesi bile mutlu ölümdü!..
Bağışladın değil mi, monam!...
Sonbahar çiçeğim..
hoşça kal,solmayan pembe gülüm
çocukluk anıları gör rüyanda..

Eski notlardan. Mustafa(muster)

Kuru Fasulye

Kuru'nun nimetleri

Mutfakta, ocakta kaynayan kazanlar pişim, pişim; tezgahta dağıtdım işi...
Dizilmiş, tüketimi bekliyor yemeklerin tadıyla adıyla hepsi... içlerinde
biri var ki... var mı, gözdem kuru gibisi... Neyse!.. Uyak zorlamalı,
yapmacık cümleleri bir yana bırakalım da!..

Bir süredir, takıldığım lokantada, öylen yemeğimde hep kuru söylüyorum...
Öyle ki, çocuklar alıştılar, çoğu kez bana sormadan getiriyorlar kuruyu...
Menüde kuru yoksa, nohut... o da yoksa barbunya... Ama kurunun
yeri başka... pilav üstüne de bol kuru... yanınd da kuru soğan...
Doğrusu güzel de yapıyorlar... Aşçıları, menemenliymiş... hem de
'mektepliymiş...' Hanı derler ya; ' yeme, yanında yat !..'

Bir de ; " kuru fasulye gibi kendini nimetten mi sanıyorsun !.. " derler.
Bence bu hiç de hoş bir deyim değil!.. Çok güzel deyimlerimiz, çok güzel
'ata sözü ' lerimiz var; kitabın dalından, cuk oturan...

Bu ise tam oturmuyor. Eğer bununla kişi, iğnelenmek, yerilmek...
isteniyor ise; ki, o anlamlarda kulylanılıyor...

Kuru fasulyenin günahı ne!?. Çünkü bu deyimle, kişi yanında,
kurumuzu da yerilmiş, kötülemiş oluyoruz... Onu nimetten saymamış...
Nimet olmadığı halde, kendini nemet sanmış... demiş oluyoruz, açıkçası.

Oysa, kurumuz, kuru fasulyemiz bizim, öyle bir nimettir ki...
Hem de en hasından... Can damarımız... en çok tükettiğimiz..

Kıymetini bilmemiz için illa; kıtı, kıtlığı smı olmalı...

Hele, az kemikli etlisi... az havuçlu... tam kıvamında pişmiş .. iyi cins ise...

Öf be !..ağzım sulandı..

Tek kusuru var, çok gaz yapıyor mübarek... Onun da çaresi var;

akşamdan ılık suda beklet.. o suyu dök... yıka... az pişince, o suyu da dök... Önceden haşlanmış etiyle, ateşte azcık
çevir, havucu kat... çevir... suyunu
ilave et... Hafif ateştepişmeyebirak...

Evet, bugünler bir kuru fasulye faslıdır gidiyor...

Bol proteinli olduğu için mi, yenmisi, hazmi... kolay olduğundan mı...

Hepsi doğru ama, bugünler de benim için başka nedeni var...

Merak ettiniz, ' neymiş!..' diyorsunuzdur...

Gaz yaptığı için devam ediyor... Nasıl olsa yalnızım, yalnız yatıyorum...

Kendim gazlar, kendim koklarım... kime ne!!..

" Asılamacımı söyleyeyim mi!!.. "

"Haydı söyle, söyle de içinde kalmasın!.. " diyorsunuzdur.

Eveet!.. Dünyanın süper babası.. yanı başımızı kanla sulayan,
barutla tütsüleyen yankee' nin başında bulunan kendini bulutların
üstünde görene...

Yiyorum kuruyu... dolduruyorum dolum tesisimi ...

Gaz bombasına tutuyorum, bay bus'u can alıcı kuşu...

Mustafa (muster)

Eski notlardan

Cide Df. Cilt 1 Sf. 385-7

Aşkın Tahlili 4

20. 3.716 Tarihli yazımızda ;
"Aşk nedir !" demiş, ' ne değil ki..!' yanıtıyla başlamış...
konumuzu açıklama, anlaşılır hale getirme gayreti ile;
üç gününüzü almış oldum... Son soruyu henüz
sunmadığım için, kimi meraklıların beklentisi olacağı
düşüncesiyle bir kaç dakikalık sabrınızı dileyerek:
Son sorumuz olan; maddemi önce var idi, mana mı...
Konumuz aşkın tahlili iken; madde ve mana üzerinden
akıl yürütmemin nedeni; önceki bölümlerden anlaşılacağı üzere;
Maddenin temeli olan atom, atomun içinde olan artı ve eksi yüklü
nüvelerin birbiri birlerini çekme etkinliğine, ve birleşme güdülerine,
aşk demiş eski bilgiler, düşünürler... Alemi var eden tüm varlıklar aynı
özelliği taşıdıklarından, kimi düşünürler: "Kainatın temeli aşktır..!"
demiş, görüşlerini açıklamışlar... (Temel kaynağım Britannica ve
tasavvufi kitaplar..."
Bu açıklama gereğinden sonra; asıl soruya gelemim...
"Oh be...!" diyorsunuzdur... haklısınız da...!
Efendim konu hem çok derin, gizemli... bir o kadar da keyifli...
Ben de kaptırmışım ki... illallah!...

Yine önceki bölümlerde vermeye çalıştığım üre;
MADDEACİLER; maddenin önce var olduğunu...
Madde olmasa manadan söz edilemez...
Yaradan önce beyni yaratmıştır... beynin tüm etkinlikleri
sonradan oluşmaktadır... vs... örneklerle konuyla ilgili dünya görüşlerini
maddeci anlayışla eğitlendirmişler...
Buna karşın;
MANACILAR; Maddi alem olmadan, mana alemi var idi...
Dünyamızın ve kainatın yaşı bilinir hale gelmiş...
Ya ondan öncesi...Bundan dolayı madde aleminden önce
mana alemi var idi, var edilmiş idi...
Tasavvufi, mistik batını dünya görüşünde olduklarıdır..

Bir mutasavvıf bunu şöyle bir dizeyle dile getirmekte:

"Alem var olmadan ketm-u ademde
Hak ile birlikte yekdaş idim ben!.."

Yani; Ademden önce mana aleminde
Yaradan'la birlikte ben var idim...

Burada ben dediği ruh hali olsa gerek...

Kusurum, yanlışım var ise;
Ki; olmaması mümkün değil ve ben bu iddiada
olmadığımdan hoş görüle!..
Hoşnutlukla okunması dileği ile!..

Mustafa (muster)

'Terk etmedi sevdan beni!'

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara değil mavi gözlü esmer güzeli...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..

Tek eksiklik yokluğun.. ama!..

. A. Arif'in dediği gibi;

“ Terk etmedi sevdan beni!..”

Mustafa (muster)

Eski notlardan

Cide Df. Cilt 1

Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

“ yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama oldu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznüldim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..

Tek eksiklik yokluğun.. ama!..

. A. Arif'in dediği gibi;

“ Terk etmedi sevdan beni!..”

Mustafa (muster)

Eski notlardan

Cide Df. Cilt 1

Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıltılı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
"Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüzünlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma...
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
“Salon gül kokuyor!..”
“ Ne gülü mü!..”
“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
“ Terk etmedi sevdan beni!..”
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kmalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara değil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kmalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma....
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!..
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıltılı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

“ yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama oldu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznüldim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
"Terk etmedi sevdan beni!.."

Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara değil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüzünlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..
“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma...
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara değil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
“Salon gül kokuyor!..”
“ Ne gülü mü!..”
“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
“ Terk etmedi sevdan beni!..”
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..

Tek eksiklik yokluğun.. ama!..

. A. Arif'in dediği gibi;

“ Terk etmedi sevdan beni!..”

Mustafa (muster)

Eski notlardan

Cide Df. Cilt 1

Sf.23

vv Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neyse!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..

Tek eksiklik yokluğun.. ama!..

. A. Arif'in dediği gibi;

“Terk etmedi sevdan beni!..”

Mustafa (muster)

Eski notlardan

Cide Df. Cilt 1

Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna!.." diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!..
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıltılı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara değil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüzünlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!..
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıltılı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevda beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..
“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma...
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
“Salon gül kokuyor!..”
“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
“Terk etmedi sevdan beni!..”
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
“ yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznlendim...
“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..
“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma...
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
"Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüzünlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma....
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimidir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışı ışı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kmalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neyse!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
“Salon gül kokuyor!..”
“ Ne gülü mü!..”
“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
“ Terk etmedi sevdan beni!..”
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüzünlendim...
“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..
“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma...
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara değil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
“Salon gül kokuyor!..”
“ Ne gülü mü!..”
“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
“ Terk etmedi sevdan beni!..”
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!..
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara değil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da

deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..

Tek eksiklik yokluğun.. ama!..

. A. Arif'in dediği gibi;

“ Terk etmedi sevdan beni!..”

Mustafa (muster)

Eski notlardan

Cide Df. Cilt 1

Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..

32 yıllık yastık daşın!..

Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.

Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.

Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...

Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...

İçeri girecek;

” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”

diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da deseydın!.. Düşününce hüznümlendim...

“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...

Uzatmayayım...

Gece yarısı çoktan geçmiş olmalı...

Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...

Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...

“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..

“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..

“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma....

“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...

Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...

Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...

Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz

aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi

bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu

süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça

çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...

Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...

Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!.

Yamaçlar yeşil... çamlar ışıllı.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...

Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler

söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...

Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...

“Salon gül kokuyor!..”

“ Ne gülü mü!..”

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..

Tek eksiklik yokluğun.. ama!..

. A. Arif'in dediği gibi;
"Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastıkdaşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donattım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."

“Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
“Terk etmedi sevdan beni!..”
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

vvv Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

“Terk etmedi sevdan beni” Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
” yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !..”
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznümlendim...
“ Bu da işin bahanesi!..” diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
“ Sızmışım, desene, şuna..!” diyorsundur!..
“ Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
“ O halde, neden... sorun ne!..” “deyip durma...
“ az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,

hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma....
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,
yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi
bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu
süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça
çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir...
Neysel!..

Dün C.tesiye bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ışıl ışıl.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınımlı...beşiğini sallayan, ninniler
söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Okumaktan keyif almaksa erek , bu yazıyı okumak gerek...

"Terk etmedi sevdan beni" Cide / 21.10.2001

Sevgilim!..
32 yıllık yastık daşın!..
Sen gideli aç ve susuzum desem yeridir.
Bir şeyler hazırlama... yeme... içimden gelmiyor.
Ama aç da durulmuyor... kalktım, indim, aldım geldim...
Balık, kırmızı üzüm suyu, yeşillik... Çilingir masamı donalttım...
İçeri girecek;
" yine mi... Cemil oldun, vallahi, Cemil !.."
diyeceksin diye, gözüm kapıda... ama olsundu... olsaydın da
deseydin!.. Düşününce hüznlendim...
" Bu da işin bahanesi!.." diyorsundur, hep olduğu gibi...
Uzatmayayım...

Gece yarıyı çoktan geçmiş olmalı...
Tv. karşısında, masa başında şekerlemeye başlamışım...
Divanda battaniye arasında uyuya kalmışım...
" Sızmışım, desene, şuna..!" diyorsundur!..
" Ama hayır !... günahımı alma!.. Bilirsin demi o denli almam..
" O halde, neden... sorun ne!.." "deyip durma...
" az mı; 'gece kuşu oldun!!' demişliğini unuttun mu!..

İşte yine gece kuşuydum..

Değil mi ki; biz yazar çizerler hep böyleyizdir...
Gündüzün bile kimsenin göremediğini görür, kafamıza kopyalar...
Arar, araştırır... geceleri de herkes uyurken biz okur, yazar çizeriz...
Dünyamız tersine döner, sularımız tersine akar...sevgilerimiz
aşklarımız da böyledir, bizim... kimsenin ilgi duymadığına,

yüreğimizin duygu tellerinde titreşimler olur.. sanki, tanrı o görevi bize vermiş!!..Gördüklerimizi , ' elimizden geldiğince' akıl ve duygu süzgecinden geçirerek, kağıda dökmek... paylaşmak... paylaştıkça çoğalmak, çoğaltmak isteriz.. Herkesi bilmem... böyleğimdir... Neysel!..

Dün C.tesiyi bugüne bağlayan gecem böyle geçmiş...
Pazar sabahı saat on civarı sahile indim... her şey o denli güzeldi ki!
Yamaçlar yeşil... çamlar ıslık ıslık.. kim demiş ki sonbahar! hep bahar,
hep ilk bahar olur burada, doğa ana...
Deniz mavi bir çarşaf... hafif salınlı...beşiğini sallayan, ninniler söyleyen, sessizlik isteyen bir anne gibiydi Karadeniz...
Kara deyil mavi gözlü esmer güzeli bir kız...

Pazar akşamı bu satırları karalıyorum...
"Salon gül kokuyor!.."
" Ne gülü mü!.."
"Astığın, gül desenli tül kokuyor!.. hasret, hasret!..
Tek eksiklik yokluğun.. ama!..
. A. Arif'in dediği gibi;
" Terk etmedi sevdan beni!.."
Mustafa (muster)
Eski notlardan
Cide Df. Cilt 1
Sf.23

Ben kim şairlik kim!!..

Ben kim ozanlık, şairlik kim!!..
(Öz eleştiri!)

Ben kim; ozanlık, ozan olmak kim!!..
Ne sazım var tele ruh tele ten veren
Ne sözüm var kendini dinleten
Ne sesim var, kulağa hoş gelen
Ne neyzenlik neyim, Veysellik sazım
Ne hikmetli nazım sözüm var kayda değer!..

Ben kim, şairlik kim!
Şair'e sazi olmayan ozan desek, yanlış olmaz.
Duygu ve düşüncelerini, biri saz eşliğinde,
diğeri sazsız dile getiren sanatçılardır...

Düşünüyorum da; ben bunun neresindeyim!!..
Ne sazım var telleri inleyen, ne sözümvar dinleten!...
İki derede, bir arada... kendim yazar kendim okurum..

Şair, sadece şiir yazan değildir...
Şiir; duygu ve düşüncenin dile getiriş güzelliğidir.
'Şair!' denmesi için sözün sahibi kişiye;
şiiriyeti, şirinliği olması da yetmez sözünün!..
Börtü böceği ile doğanın dili olmalı...
Sosyal, siyasal, ulusal, evrensel olması yanında;
En önemlisi de; bir yenilik... düşüncede yenilik,
söylemde, yenilik.. akıcı, uyumlu, anlam, çağrışım
güzelliği, kendine özgü özelliği... olmalı!

-- Şair mi; şiir mi!.. dersiniz;
-- Şiir, sözün söyleniş güzelliğidir. Basit bir şey (konu)
sanatsal alataımla güzelleşirken...

Güzel bir konu,bozuk bir anlatımla sevimsizleşir...
Şairlik ise: maddenin şıralanması... mayalanması...
kimyasının deyişimiyle... yeni bir maddeye dönüşmesi.. gibi,
sözün de yeni bir mana taşıması... bir mana yüklemeli söz
Erişilemeyen ufuklara açılmalı..yerin, göğün ve denizin
derinliklerine inmeli... gökharmanlarda yıldızlar...
yer yüzünde çiçekler... denizlerde nilüferler dermeli..
Maddenin atomunu, atomun çekirdeğini bölmeli...
Bölünen zerrede yaradananın , yaradılışın sırrını
gizemini görür olmalı... ufuktan,ufuğa değil, galaksiden
galaksiye gökkuşağı olmalı... düşün ışınları...

Bunlardan yoksun olan söze : şiir,
Söyleyene : şair;
Söyleyişe : şairlik diyelim gelmez...
Diyecek olursam, aynı kefeyekoymuş olmakla,
hak edenlerin hakkını yemiş olurum...

Kendimde, bu özellikleri, bu güzellikleri öremiyorum...
İki dere bir aradakalmış kurumakta olan bir ağaç görüyorum
kendimi!..

Dedikya!!..
Ben kim!!..
ozanlık, şairlik kim!

sonbahar kuşu

Sonbahar kuşu

Ben bir ;

'sonbahar kuşu!..'yum!..

Sonbahar kuşu!..

Az gitmişim, çok gitmişim gece gündüz demeden yol katetmişim... kat ettiğim günlerimi katıklık etmişim meğer!!..

Gide, gide bir bebek 'ingaa !..'sı ,bir kelebek kanad çırpışı kadar yol almışım... katıklık sayılı günlerimi yiye,yiye!..

Sonbahar kuşuyum!.. Her kuş gibi, cefalı acılı günlerim de omuş, sefalı, keyifli mutlu günlerim de elbet!..

Durup, geriye dönüp düşünüyorum da, nereden nereye gelmişim...

Mağaradan köye, köyden kente... serüveni gibi, insanlığın...

Rakımı (irtifası, denizden yüksekliği) ikibinlerde olan bir dağ köyünde çığlık ağıdıyla dünyaya gözlerimi açmışım!.. Açış, o açış!..

Beş altı yaşlarımdan beri, tüm kırsal kesim anadolu çocuğu gibi kuzuydu, öküzdü, davardı... peşlerinde... 'attım bayıra allah kayıra!..'

yaşam koşuluyla doğanın kucaklarında, bağrında büyümüş, doğadan

bir parça olmuşum...Elbet o yaşlarda, o koşullarda hiç de sanıldığı gibi keyifli ve imrenilecek gibi geçmedi, o çocukluk günleri... Evet yaşam gerçeğinin bir yünü o, bir de şimdilerde anlıyorum ki; meğer

bir aşımış o yaşam... Dağal çocukluk aşısı.. Doğa sevgisi,

doğa kültürü,... Çocuk sağlık aşısı...

Evet bir nevi çocuk sağlık aşısı ... diyelim gelor ama diyemiyorum...

Doğada ' alaha emanet yaşamlı koşullarda, köyümde, üç yılın

kış aylarında boğmacadan, kızamıktan ortalama 20'nin üstünde

çocuğun öldüğü de bir o denli, yaşamın acı gerçeği idi...

Doğa ana, allah baba korumamıştı yani!.. anımsamadan kendimi alamıyorum... Çünkü ben de sınırında, evet tam kıl payı kadar

sınırında dönmüşüm, ölümün... Güzeli, güzelliği anlatırken

parazit yapıp keyf kaçırmak istemezdim ama!..

Neyse!... deyip yaşam yolumuzun yolculuğuna devam edelim...

bakalım nereye... ne zamana dek sürecek , geleceği şimdilik

meçhul olan bu yolculuk!.. Değil mi ya!..

Efendim!.. köyümüzde okul olmadığından okula 12 yaşında başka

bir köyde başlamışım... Eski hısımlarmış... açılan kapıdan, eğitim... okul dönemi yolculuğubaşlamış oluyordu...

Daha önce babamız bize hocalık yapmış;

harf lere ' mim, nün, kaf !..' vs. diye, diye öğretmiş olduğu kadarıyla;

ikinci sınıfta başlatılmışım...

İlk öğretmenim Sabahat Yurtseverdi... Çiçeği burnunnda...ilk görev yeriymiş onun da... Annesiyle kalıyordu...Çok seviliyor, sayılıyordu... Hemen, her akşam bir evde davetli olurlardı... Esmer olduğundan.

"kara kız!" derlerdi, köyde...

Benim de ilk gözağrım... Aradan 2016- 1957= 59 yıl geçmiş...

20 sinde olmalıydı; 59+20= 79 ... İnşallah sağlıklı yaşıyorur...

Bizleri okumaya özendirirdi... Ne olmak istediğimizi sorardı...

Kadir, ' bekçi!..' deyince, gülmüştük... babası Ankara'da mahalle bekçisiymiş... Geceleri mahalle arnasında düdüğü öttürmesi...etki

etmiş olmalı... Çocukluk işte..Kudret 'Subay!..' diyordu... 23 nisandaki piyeste bir subayı canlandırmıştı... nitekim amacna ermiş subay oldu...

Sanırım albaylıkta emekli oldu... İstanbul'a yerleşmiş...

'miş!..' diyorum, biraz ayıb ediyorum değil mi...

" Çocukluk arkadaşlığı... dostluk... vefa...haslet.. diye bir şeyler vadi... öldü mü... öldürdük mü!!!... " diyorsunuzdur!..

Haklısınız,haklı!..

Bu vesileyle ilk işim arayıp bulmak olacak... kendime ve size... sher kim iseniz... sözüm olsun!..

Bana da sormuştu elbette kara kız öğretmen: ben de ; 'hakim, sanatçı!..'

Bazen de; " yazar!.." olmak istediğimi her söylediğimde ... öğretmen ha "inşallah!" der... hayrette ederdi...haklıydı

da... Birdağ köyü çocuğu olarak... böyle düşünmek!..

Tanrı'na bin şükür ki, Lisede ve fakültede öğrenciyken Devlet Tiyatroları gibi ciddi bir sanat ve kültür kurumunda üç- dört sezon değişik sahne oyunlarında figuranlıkla,(Damdaki Kemancı, Hamlet,

Trandot... gibi) sanatçılık: Ortaokuldan beri günlük tutarak, anılar yazarak... kitaplar yayınlamakla yazarlık... ve 25 yıl kürsüde... hakimlik arzu ve hedeflerime ulaşmanın mutluluğunu yaşamış ve yaşamaktayım... Peki şimdi, şimdilerde ne yapmakta olduğumu merak edileceği düşüncesiyle emeklilik dönemi uğraşımı da özetleyeyim, istiyorum... İştahım açılmışken yazayım... değil mi... bir daha bu keyfi, bu halet-i ruhuyeyi yakalamak kolay olmuyor... Esin melekleri arada bir uğruyorlar, eksik olmasınlar... Konuk etmez, hal hatır sorup sohbet etmezseniz... küaser gider... bir daha da ne zaman gelirlirse... canları ne zaman isterse...Değil mi ya!... Efendim!..Yine çocukluğm geldidi, gözlerimin önüne... babam, amcalarım...yaşlı komşular... bağ, bahçe, bostan, fidan,söyüt, kavak... dikimi, sulaması, budanması... gibi ,uğraşları...su, sınır vs kavgaları, kırgınlıkları hiç eksik olmazdı... Daha yaş yaş yaşamış gün görmüş varlık yokluk seferberlik, kıtlıklı yıllar yaşamış bilgece, filofoca söz edenlerimiz... (gaggo dede, haid ağa... gibi) Bunlara çıkışır, barıştıtır.. "Toprarak... toprak kokusu çekiyor sizi... bu ne hırs, bu ne telaş !..” der, nasihatlar da bulunur... sulhu, huzur ve düzeni sağlardı... Şimdilerde onları daha iyi anlıyorum.. onlar birer halk filofolarıymış, birer bilge kişilermiş... diyorum... saygım artıyor... Meğer ben nerelerden,hangi kültürlerden gelmişim demekten de kendimi alamıyorum...

Evet: babamlarınki de doğruydu, bilge yaşlılarımızın da... Babamlar haklıydılar; çünkü ha yaşlanmışsın, ha yaşlanmamışsın çalışmayıp da ne yapacaksın ne yapsındılar!!.. Yaşamın gereği ve de ereği çalışmak değil de ne dir.. oturup ölümü beklemek midir !!... Hele o dönemin,koşullarında... Daha 5-6 yaşlarında bir görevi vardır kırsalkesimde her çocuğunun... ömnür boyu sürececek bir didinme... 'Halk filozofu!' diyebileceyim amcalar da haklıydılar. Gerçekten de belli bir yaştan sonra insanoğlunun toprağa düşkünlüğü çok, ama pek çok artmakta... toprağa aşık olunmakta, tutkuyla bağlanmakta... toprağa yaşlandıkça insaoğlu!!.. Ben da aynıdoğal ve gizemli yasaya bağlıyım belbet!... Emekli olunca: bir dönümlük (bolca yaşlanmış söğütlü, kavaklı) yer aldım... 10-15 yıldır uğraşıp, didiniyorum... Bir yandan, babamları, bir yandan da bilge amcaların dediklerini düşünmekten de kendimi lamıyorum... Bir taraftan çocutlukta içime işlemiş olan o dağa çekiciliyle, o doğa özlemimiyle doğa sevegisi bende de bir tutku halini almış olmalı... yüze yakın meyve, bir o kadar da çam vs. yetiştirmiş uğruşırım... tıpkı babamlar gibi... Bir de yine gün görmüş bir bekçi vardı.. Hoş sohbet, görevini sevekyapan bu nedenlerle sözetmeye anısını yazmaya değer gördüğüm...

İlçe Çiftçi Mallarını Koruma Derneğinin bekçilerinden... bahçemin olduğu Kargalı denem semtim 27 yıllık kadim bekçilerinden Mevlüt dayı.. bilinen namıyla; "Coca Dayı!" 8-10 yıl olmuştu komşuluğumuz..Sık sık "Ben bir sonbahar kuşuyum... şu çalılıklarda görünen... görünmeyen çalı kuşlarından biriyim şimdi görünen, belki yarın belki obir gün görünmeyecek...!" "Canım, Coca Dayım!.. Herkes bir can taşıyor... can denem bir nefes... yarına kalacağına dair, kimin elinde, garanti belgesi var ki!!" diyor idiysem de, teselli bulmadığını anlardım!.. Hele, hanımını yitirmiş olduğunu söylediği gün... anlatamam... bir insan o denli mi içli olur, duygulu olur.. " ben yetimim, ben yetimin biriyim !..” Bu derede, bu çalar arasında Bir çalı kuşu... bir sonbahar kuşu... duyuyor musun şu sesi... beni çağırın sesi..." "Hanı, kim var... ne sesi..." demeğe içimtutmazdı da: "Ne var!.. eftarlandın yine !..” demekle yetinirdim...

“ Yok hakimim... yok... o beni çağırıyor...
toprak beni çekiyor... hem nasıl...
burnumda taze ekmek kokusu
öyle anlar oluyor ki... dayanamayıp,
toprağa seriliyor, sarınıyorum...!”

“ yorulduğundan olmalı..!” demelerime de sitemli,kırgın,
gözü toprağa dikmiş.....
“ yorgunluk felan değil, ah !.. değil!..
yemek istiyorum, toprağı... yemek!!..”
demesiyle gözünü dikmiş olduğu topraktaktan bir avuç aldı...
kokladı kokladı... ağzına doldurdu... çökük avurdu şişiyor iniyor..
Öyle etkilenmiştkim ki... hiçkılmamak için kendimi
zor tutuyordum... ama gözyaşlarımı tutamıyordum.....
İşte böyle dostlarım... okurlarım işte;
Cica Dayının bende kalan nicesi yanında unutadağım,
yüreğimi sızlatan son anısı...
Gelelim bana, diyeceğim ama, artık söylenecek söz kalmadığı...
Sözün bittiğiyerde hissediyorum kendimi
Ben de duyar gibiyim, değirmenin bendinin su ve içimdeki,
sesini...
'Sonbar kuşu'n!.. '

Sonbahar kuşu

Ben bir;

'sonbahar kuşu!..'yum!..

Sonbahar kuşu!..

Az gitmişim, çok gitmişim gece gündüz demeden yol katetmişim... kat ettiğim günlerimi katıklık etmişim meğer!!..

Gide, gide bir bebek 'ingaa !..'sı ,bir kelebek kanad çırpışı kadar yol almışım... katıklık sayılı günlerimi yiye,yiye!..

Sonbahar kuşuyum!.. Her kuş gibi, cefalı acılı günlerim de omuş, sefalı, keyifli mutlu günlerim de elbet!..

Durup, geriye dönüp düşünüyorum da, nereden nereye gelmişim...

Mağaradan köye, köyden kente... serüveni gibi, insanlığın...

Rakımı (irtifası, denizden yüksekliği) ikibinlerde olan bir dağ köyünde çığlık ağıdıyla dünyaya gözlerimi açmışım!.. Açış,
o açış!..

Beş altı yaşlarımdan beri, tüm kırsal kesim anadolu çocuğu gibi kuzuydu, öküzdü, davardı... peşlerinde... 'attım
bayıra allah kayıra!..'

yaşam koşuluyla doğanın kucağında, bağrında büyümüş, doğadan

bir parça olmuşum...Elbet o yaşlarda, o koşullarda hiç de sanıldığı gibi keyifli ve imrenilecek gibi geçmedi, o çocukluk

günleri... Evet yaşam geçiğinin bir yünü o, bir de şimdilerde anlıyorum ki; meğer bir aşımış o yaşam... Dağal çocukluk aşısı.. Doğa sevgisi, doğa kültürü,... Çocuk sağlık aşısı...

Evet bir nevi çocuk sağlık aşısı ... diyelim gelor ama diyemiyorum...

Doğada ' alaha emanet yaşamlı koşullarda, köyümde, üç yılın kış aylarında boğmacadan, kızamıktan ortalama 20'nin üstünde çocuğun öldüdüğü de bir o denli, yaşamın acı gerçeği idi...

Doğa ana, allah baba korumamıştı yani!.. anımsamadan kendimi alamıyorum... Çünkü ben de sınırında, evet tam kıl payı kadar

sınırında dönmüşüm, ölümün... Güzeli, güzelliği anlatırken parazit yapıp keyf kaçırmak istemezdim ama!!..

Neyse!... deyip yaşam yolumuzun yolculuğuna devam edelim...

bakalım nereye... ne zamana dek sürecek , geleceği şimdilik meçhul olan bu yolculuk!.. Değil mi ya!..

Efendim!.. köyümüzde okul olmadığından okula 12 yaşında başka

bir köyde başlamışım... Eski hısımlarmış... açılan kapıdan, eğitim... okul dönemi yolculuğubaşlamış oluyordu...

Daha önce babamız bize hocalık yapmış;

harf lere ' mim, nün, kaf !..' vs. diye, diye öğretmiş olduğu kadarıyla;

ikinci sınıfta başlatılmışım...

İlk öğretmenim Sabahat Yurtseverdi... Çiçeği burnununda...ilk görev yeriymiş onun da... Annesiyle kalıyordu...Çok seviliyor, sayılıyordu... Hemen, her akşam bir evde davetli olurlardı... Esmer olduğundan.

"kara kız!" derlerdi, köyde...

Benim de ilk gözağrım... Aradan 2016- 1957= 59 yıl geçmiş...

20 sinde olmalıydı; 59+20= 79 ... İnşallah sağlıklı yaşıyordur...

Bizleri okumaya özendirirdi... Ne olmak istediğimizi sorardı...

Kadir, ' bekçi!..' deyince, gülmüştük... babası Ankara'da mahalle bekçisiymiş... Geceleri mahalle arnasında düdüğü öttürmesi...etki

etmiş olmalı... Çocukluk işte..Kudret 'Subay!..' diyordu... 23 nisandaki piyeste bir subayı canlandırmıştı... nitekim amacna ermiş subay oldu...

Sanırım albaylıkta emekli oldu... İstanbul'a yerleşmiş...

'miş!..' diyorum, biraz ayıb ediyorum değil mi...

" Çocukluk arkadaşlığı... dostluk... vefa...haslet.. diye bir şeyler vadı... öldü mü... öldürdük mü!!!!... " diyorsunuzdur!...

Haklısınız,haklı!..

Bu vesileyle ilk işim arayıp bulmak olacak... kendime ve size... sher kim iseniz... sözüm olsun!!

Bana da sormuştu elbette kara kız öğretmen: ben de ; 'hakim, sanatçı!..'

Bazen de; " yazar..!".. olmak istediğimi her söylediğimde ... öğretmen ha "İNŞALLAH!!" der... hayrette ederdi...haklıydı da... Birdağ köyü çocuğu olarak... böyle düşünmek!!

Tanrı'ma bin şükür ki, Lisede ve fakültede öğrenciyken

Devlet Tiyatroları gibi ciddi bir sanat ve kültür kurumunda üç- dört sezon değişik sahne oyunlarında figuranlıkla,(Damdaki Kemancı, Hamlet,

Trandot... gibi) sanatçılık: Ortaokuldan beri günlü tutarak, anılar yazarak... titaplar yayınlamakla yazarlık... ve 25 yıl kürsüde... hakimlik arzu ve hedeflerime ulaşmanın mutluluğunu yaşamış ve yaşamaktayım...

Peki şimdi, şimdilerde ne yamakta olduğumu merak edileceği

düşüncesiyle emeklilik dönemi uğraşımı da özetleyeyim, istiyorum... İştahım açılmışken yazayım... değil mi... bir

daha bu keyfi, bu halet-i ruhuyeyi yakalamak kolay olmuyor... Esin melekleri arada bir uğruyorlar, eksik olmasınlar...

Konuk etmez, hal hatır sorup sohbet etmezseniz... küaser gider... bir daha da ne zaman gelirlerse... canları ne zaman isterse...Değil mi ya!..

Efendim!..Yine çocukluğm geldidi, gözlerimin önüne... babam, amcalarım...yaşlı komşular... bağ, bahçe, bostan, fidan,söyüt, kavak... dikimi, sulaması, budanması... gibi ,uğraşları...su, sınır vs kavgaları, kırgınlıkları hiç eksik olmazdı... Daha yaş yaş yaşamış gün görmüş

varlık yokluk seferberlik, kıtlıklı yıllar yaşamış bilgece, filojofca söz edenlerimiz... (gaggo dede, haid ağa... gibi)

Bunlara çıkışır, barıştırır.. "Toprarak... toprak kokusu çekiyor sizi... bu ne hırs, bu ne telaş !.."

der, nasihatlarda bulunur... sulhu, huzur ve düzeni sağarlardı...

Şimdilerde onları daha iyi anlıyorum.. onlar birer halk filojof

larıymış, birer bilge kişilermiş... diyorum... saygım artıyor...
Meğer ben nerelerden, hangi kültürlerden gelmişim demekten de
kendimi alamıyorum...

Evet: babamlarınki de doğrudu, bilge yaşlılarımızın da...

Babamlar haklıydılar; çünkü ha yaşlanmışsın, ha yaşlanmamışsın çalışmayıp da ne yapacaksın ne yapsındılar!!..
Yaşamın gereği ve de ereği çalışmak değil de ne dir.. oturup ölümü beklemek midir !!...

Hele o dönemin, koşullarında... Daha 5-6 yaşlarında bir görevi vardır kırsalkesimde her çocuğunun... ömnür boyu
sürecek bir didinme...

'Halk filozofu!' diyebileceyim amcalar da haklıydılar.

Gerçekten de belli bir yaştan sonra insanoğlunun toprağa düşkünlüğü

çok, ama pek çok artmakta... toprağa aşık olunmakta, tutkuyla bağlanmakta... toprağa yaşlandıkça insaoğlu!!..

Ben da aynıdoğal ve gizemli yasaya bağlıyım belbet!...

Emekli olunca: bir dönümlük (bolca yaşlanmış söğütlü, kavaklı)

yer aldım... 10-15 yıldır uğraşıp, didiniyorum...

Bir yandan, babamları, bir yandan da bilge amcaların dediklerini düşünmekten de kendimi lamıyorum...

Bir taraftan çocutlukta içime işlemiş olan o dağa çekiciliyle, o doğa özlemimiyle doğa sevegisi bende de bir tutku
halini almış olmalı...

yüze yakın meyve, bir o kadar da çam vs. yetiştirmiş uğruşırım...

tıpkı babamlar gibi...

Bir de yine gün görmüş bir bekçi vardı.. Hoş sohbet, görevini sevekyapan bu nedenlerle sözetmeye anısını yazmaya
değer gördüğüm...

İlçe Çiftçi Mallarını Koruma Derneğinin bekçilerinden... bahçemin olduğu Kargalı denem semtim 27 yıllık kadim
bekçilerinden Mevlüt dayı.. bilinen namıyla; "Coca Dayı!"

8-10 yıl olmuştu komşuluğumuz.. Sık sık

"Ben bir sonbahar kuşuyum... şu çalılıklarda görünen...

görünmeyen çalı kuşlarından biriyim

şimdi görünen, belki yarın belki obir gün görünmeyecek...!"

"Canım, Coca Dayım!.. Herkes bir can taşıyor... can denem bir nefes... yarına kalacağına dair, kimin elinde, garanti
belgesi var ki!!"

diyor idiysem de, teselli bulmadığını anlardım!..

Hele, hanımını yitirmiş olduğunu söylediği gün... anlatamam...

bir insan o denli mi içli olur, duygulu olur..

"ben yetimim, ben yetimin biriyim !..."

Bu derede, bu çalar arasında

Bir çalı kuşu... bir sonbahar kuşu...

duyuyor musun şu sesi... beni çağıran sesi..."

"Hani, kim var... ne sesi..." demeğe içimtutmazdı da:

"Ne var!.. efkarlandın yine !.." demekle yetinirdim...

"Yok hakimim... yok... o beni çağırıyor..."

toprak beni çekiyor... hem nasıl...

burnumda taze ekmek kokusu

öyle anlar oluyor ki... dayanamayıp,

toprağa seriliyor, sarınıyorum...!"

"yorulduğundan olmalı..!" demelerime de sitemli, kırgın,
gözü toprağa dikmiş.....

"yorgunluk felan değil, ah !.. değil!..

yemek istiyorum, toprağı... yemek!!.."

demesiyle gözünü dikmiş olduğu topraktaktan bir avuç aldı...

kokladı kokladı... ağzına doldurdu... çökük avurdu şişiyor iniyor..

Öyle etkilenmiştkim ki... hiçkılmamak için kendimi

zor tutuyordum... ama gözyaşlarımı tutamıyordum.....

İşte böyle dostlarım... okurlarım işte;

Cica Dayının bende kalan nicesi yanında unutadağım,

yüreğimi sızlatan son anısı...

Gelelim bana, diyeceğim ama, artık söylenecek söz kalmadığı...

Sözün bittiği yerde hissediyorum kendimi

Ben de duyar gibiyim, değirmenin bendinin su ve içimdeki,

sesini...

'Sonbar kuşu'n!.. '

Örnek barış

Çocukluk yıllarımdı. Komşu köyden bir atlı geliyordu. Ama ne geliş... Şimdiye değin görülmemiş... geliş değil, uçuş... görenleri bir merak, bir endişe sarmış olmalı ki; damların üstünde, kapı önlerinde izlenir olmuştum. 'Bunda bir iş var, pek hayra delalet değil!..' deniyor... Ağaya da iletilmişti, elbet. " Gelsin bakalım.. kimmiş..hayırdır inşallah!" demiş ama o da endişelenmiş olmalıydı... dem masasından kalkıp camdan bakınıyordu. Hele dereyi geçerken!.. atın ayakları altında kıvılcıklar fırlıyordu...Meraklı gözler altında varıp ağa gilin kapısında atından atladığı gibi taş merdivenleri ikişer alıp konuk odasına daldı... soluk soluğaydı...Kasım ağa " Nedir bu telaşın Hacı... hayır mı!..." " Ne hayrı ağa ne hayrı!...!!" " Sakin ol hacı, sakin ol da anlat!:" " Ne anlatayım ağam, ne anlatayım!.." ağzı kurumuş, dili dolaşıyordu... " Uzatma da anlat be!.." Ulak, ağanın sinirlendiğini anlamıştı... toparlanmaya gayret ederek: " Köy basılıyor... köy... !" " Ne köyü ne baskını... ne diyorsun!!.." " Büyük köy ağam, büyük köy... !!" "Ee! ne olmuş büyük köle..!" " Ayaklanmış odca köy... bizim köyün üstüne yürümektedir... Belki yüz... belki iki yüz... ellerine ne geçirmişlerse!!.." Ağayı da endişelendi, iki köy arasında, su sorunu olduğunu biliyordu... bir tatsızlık olacağını da tahmin ediyordu, ama bu denli değil, elbet! " Tamam, tamam... endişelenme..!" dedi, masadaki misafirlerinden ve amcası Hamit amcasından izin alarak; hizmetçilerine, gerekli talimatları vererek, köyden de hatırı sayılır komşulardan alarak, artık hiç zaman kayb etmeden yola çıkıp aynı telaşla iki nefeste yolu kat edip küçük köyün yamacına çıkınca, onlarda gördüklerine inanmaz oldular... gerçekten de koca büyük köy ayaklanmış, küçük köyün üstüne yürüyordu... Kimileri tam aradaki sınırı oluşturan dereyi geçmişler, kimileri köyden akın akındılar.. İşin ciddiyetine ve tehlikesine kani olup artan endişeyle... Ağa hazırlıklı gelmişti... yine gerekli talimatları vererek, heyetiyle, atlarını dehleyip ilerlediler... Küçük köyün içinde iken biraz ağırdan alarak, hatırı sayılır yaşlılardan üç kişiyi elçi olarak görevlendirip gönderdi... Elçiler ellerinde beyaz bir bez ve gerçek bayrak.. bir de koç olmak üzere varıp karşılaştılar... Onlar da, saygılı ve ölçülü davranıp hal hatır ettikten sonra; kendi aralarında görüşüp , konuştular... Muhtarları; " Kasım ağa olsun, yanındakiler olsun... hepsinin selamları başımız üstüne... Hatırlarını, nüfuzlarını kıracak değiliz... Buyursunlar görüşelim...!" demesiyle; karşılıklı istişarelerden sonra havuzun yanında toplanma sağlandı... Yine hal hatır kaynaşmalarından sonra, her iki köyün muhtarı, heyetten gelmiş olanlar ve hatırı sayılanlardan olmak üzere komisyon oluşturup, barış heyetinin hakemliğinde görüşmeye başlandı. Kasım ağanın işaretiyle koç dereye doğru götürüldü, ateş yakıldı..

Küçük köyün muhtarı söz alarak; Aramızdaki sorunun su sorunu olduğunu biliyorsunuz... Suyun kaynağı bizim köyün sınırları içinde bulunan Hızır pınarının suyu... Onlar büyük köy olmalarına, güçlerine güvenerek, köyün suyunu kesiyorlar...!" Büyük köyün muhtarı; " Kaynak onların sınırın da ama, kadim su,, Var oluşundan beri bu dereye akar...derede çayırımları, ağaçlıklarımız bostanlarımız var... Hepsi kurumaya mahkum...!" Küçük köyün muhtarı: " Derenin bu tarafı da bizim köyün..!" Konuşma ve tartışmaların sınır ihtilafına dönüşeceğini anlayan hakem heyetinde eski muhtar Kazım Efendi" Sınır sorunu bizi aşar...

Şu suyu bölüşemediniz mi!!"
Küçük köyün muhtarı: "Önerdik!... Ama onlar kabul etmiyor...
Köye alınan suyu kesiyorlar... işte kanalları, boruları kırmışlar...!"
Büyük köyün muhtarı : " biz size daha işin başındayken söylemedik mi?.."
İşin inada bindiği kanaatine varan hakem heyetin sözcüsü Kasım ağa;
" Beyler!... Komşular Hepiniz aklı başında insanlarsınız...
Sorunu biliyoruz... bir tatsızlık vardı, ama buraya kadar olmamalıydı...!
Her iki taraftan sesler geliyordu... Kimileri ağayı doğruluyor.
kimileri karşı tarafı suçluyordu!!...
Kasım ağa sesini yükselterek biz buraya barışa, sorunu çözmeye geldik...
Çözülmecek bir sorun değil... inatlaşma... şimdi herkes sussun,
her kafadan bir ses gelmesin... söylenecekler söylendi... Her iki tarafa
bizi kabul ettikleri için teşekkür ederek Diyoruz Ki: küçük köy, tesis yapmış,
masraf etmiş... evlere su verilmiş... bunda suçlanacak bir husus olmadığı gibi
iyi bir örnek diye takdir edilmeli... Sonuç olarak Hızır pınarı suyunun 2/3 ü
1-3 ü de büyük köy için dereye akmasının doğru olacağı kanaatindeyiz...
Kabul mü... !" dedi... Her iki tarafın muhtarları kendi aralarında bakışıp olur,
olur dediler...Bununla ilgili olarak tutanak tutuldu mühürlendi... imzalandı..
tarafalara suretler verildi...
Ziyafete başlandı...
İşte çocuklu yaşlarımda tanık olduğum imrendiğim ve imrenilecek, örnek
alınacak bir barış örnei...
Barısı, günümüz sorunların çözülmesine!..

Eski not ve gerçek, yaşanmış

Delinin marifeti

1904 lü, (kendi değimiyle) harb-ı cinanı çocukluk, sefer-i birliği, yeni yetme yaşlarında görmüş yaşamış olan anacığımın anlattığına göre,, zamanın bilinmen, bilinse de bizim bilmediğimiz bir zamanında, dağlar arasında, küçük bir dağ köyünde biri deli, diğeri akıllı iki kardeş yaşarlarmış. Başkaca kiseleri yokmuş. Fakirlermiş. Bir inekleri, bir de erkek keçileri (erkeç,teke) varmış. Deli onlara bakar, akıllı da başka işlere.. ev... konu komşuya yardımla nafaka.. vs. Günler böyle,böyle geçip gidiyormuş. Deli bu akılı nasıl eserse.. Günün birinde yine sabahtan ineği alır otlatmaya götürür. Akşam olur eve döner.. Akıllı söylenir; tekeyi yine götürmemişsin...hayvan içeride... tam o sıra tekke de içeride, duyduklarını anlamış gibi" Meeeee!!." meleşir. Deli; " ne bileyim, ağa! sabah da böyle sesleneydi ya!.." der. Akıllı, daha fazla uzatmaz... Deliye, sorar: " Hani inek!.." Deli: " sattım!.." der. Akıllı şaşar... inansın mı, inanmasın mı!! Güler!.." " Kime sattın!.." " Kaya'ya!" " Kay kim, kimmiş!.." "Bilmiyon mu ağa!..!.. Kaya işte... kayalıktaki kaya!" Akıllı inanmayacak ama, inek yok... yarmı yapar... eser mi eser!.." " İy ya, kaç paraya!.." Deli avucunu açar; "İşte!:" der. Avucunda bir altun olduğunu gören akıllı: " Bunda bir iş var!:" kendi, kendine. " Ee! kaya dediğini başka parası var mıydı!.." " Olmaz mı ağa... çuvalla... orada.. " İy etmişsin de, kardeşim, bizim bir tek ineğimiz var... Onun sütüyle geçiniyoruz... Haydı gidelim, parasını verelim ineğimizi alıp gelelim..!"

Deli önde akıllı arkada gide, gide ne görsünler: gerçekten kocaman bir kaya, yanında bir çuval para... sarı, sarı altınlar... inek de 'İnekte çuvalın yanında, kayanın önünde , ' bu benim!' der gibi keyifce geviş getirmekte... Masal bu ya!.. Akıllı, deli kardeşine, "bu senin kısmetin... bak inek de yatmış bekliyor...!" der, şu der, bu der, çuvalı sırtlarlar, ineklerini de önlerine katarak, köyün yolunu tutarlar.. "birilerine görünmeden..." evlerine ulaşmayı düşünür, deliye, " birileri görecek, soracak ulursa, ben cevabını verim... sen hiç konuşmayasın!..." der, sıkıca tembihte bulunur.. Korktuğu başına gelir, köyün girişinde, köyün bekçisiyle karşılaşırlar " Kör şeytan... bizi bekliyormuş gibi..." der, selam verirse de, bekçi, "Hayır ola ağalar nereden böyle akşam, akşam!.." " Bizim oğlan gecikti... merak ettim...vardım aldım...!" " Çuvaldaki nedir !!.." " Hiç ne olsun... tezek... toplamış da... !" derse de, deli;" yaaa!.. tezekmiş... altın altın... kayanın altını...!" demesiyle bekçi de şaşar, " ne altını... ne kayası... !!" "Sen onun sözüne bakma... delili işte aklına ne estiye..!!" der ise de; bekçinin elinden kurtulamazlar, peşlerine takılır, evlerine varırlar... Bekçi görmek ister, akıllı göstermek istemez... havadan , sudan... konuşurlarken, delinin uykusu gelir, uyur... akıllının bekçinin elinden kurtulacağı yok...gece yarıları sabrı kalmaz... Altınlara kıyamaz, bekçiye kıyar, kuyuya atar... (eskide evlerin içinde olurmuş.) Atarken delinin gördüğünden şüphelenmiş. Deli tekrar uyuyunca, onu oradan çıkarıp kay emiş.. tekeyi ((erke öldürüp, kuyuya atmış... Sabah olur bekçi yok... o yana bekçi bu yana bekçi... deli: "Ey ağalar bekçinizi bizim ağa öldürdü, kuyuya attı...!" Demesin mi!!.. Akıllı inkar, eder, deli ısrar erer... köylü toplanır kuyunun başına, deliyi sarkıtırlar... " Orada mı...!" deyip sorarlar... Bekçide aşığıdan seslenir; " Ağalar bizim kuyudaki kıllı... sizin bekçiniz de kıllı mıydı...!" Gülüşmeler olur...! " Hele iyice bak...!" "Ağalar bizim kuyudaki dört ayaklı, sizin bekçi de dört ayaklı mıydı...!"

Yine gülmeler, gülüşmeler..

"" Nice bak, hele, iyice..!"

Deli aşağıdan tüm gücüyle bağırır;

" bizim kuyudaki taşaklı...!"" demesiyle,

"İpe bağla da çekelim, neymiş..!"

Çekerler tekeyi görünce, akıllı;

" Ben size demedim mi soyka bulgura tuza saldırdı da...!"

Der... İlgili yerlere bildirilir...

Asırlar geçmiş hala davası devam ediyormuş...

Masal bu ya!...

Mustafa (muster)

Masal derlemelerimden

Not:

1- devamı varama sıkıcı olmasın

2- Masal anamın ağzından dinlenmeliydi

allandıra, ballandıra, kimi yerde üzen,

kimi yerde güldüren

tam bir masalcı ana...

çoğu Anadolu kadını gibi

Nesli tükenen analar. unutilan, gömülen

masallar... kültür zenginlikleri...

1904 lü, (kendi değimiyle) harb-ı cinanı çocukluk, sefer-i birliği, yeni yetme yaşlarında görmüş yaşamış olan anacığımın anlattığına göre,, zamanın bilinmen, bilinse de bizim bilmediğimiz bir zamanında, dağlar arasında, küçük bir dağ köyünde biri deli, diğeri akıllı iki kardeş yaşarlarmış. Başkaca kiseleri yokmuş. Fakirlermiş. Bir inekleri, bir de erkek keçileri (erkeç, teke) varmış. Deli onlara bakar, akıllı da başka işlere.. ev... konu komşuya yardımla nafaka.. vs. Günler böyle, böyle geçip gidiyormuş. Deli bu akıllı nasıl eserse.. Günün birinde yine sabahtan ineği alır otlatmaya götürür. Akşam olur eve döner.. Akıllı söylenir; tekeyi yine götürmemişsin...hayvan içerde... tam o sıra tekke de içerde, duyduklarını anlamış gibi" Meeee!!." meleşir. Deli; " ne bileyim, ağa! sabah da böyle sesleneydi ya!.." der. Akıllı, daha fazla uzatmaz... Deliye, sorar: " Hani inek!.." Deli: " sattım!.." der. Akıllı şaşar... inansın mı, inanmasın mı!!.. Güler!..

" Kime sattın!.."

" Kaya'ya!"

" Kay kim, kimmiş!.."

"Bilmiyon mu ağa!..!.. Kaya işte... kayalıktaki kaya!"

Akıllı inanmayacak ama, inek yok... yarmı yapar... eser mi eser!..

" İyi ya, kaç paraya!.."

Deli avucunu açar; "İşte!:" der. Avucunda bir altun olduğunu gören akıllı:

" Bunda bir iş var!:" kendi, kende.

1904 lü, (kendi değimiyle) harb-ı cinanı çocukluk, sefer-i birliği, yeni yetme yaşlarında görmüş yaşamış olan anacığımın anlattığına göre,, zamanın bilinmen, bilinse de bizim bilmediğimiz bir zamanında, dağlar arasında, küçük bir dağ köyünde biri deli, diğeri akıllı iki kardeş yaşarlarmış. Başkaca kiseleri yokmuş. Fakirlermiş. Bir inekleri, bir de erkek keçileri (erkeç,teke) varmış. Deli onlara bakar, akıllı da başka işlere.. ev... konu komşuya yardımla nafaka.. vs. Günler böyle,böyle geçip gidiyormuş. Deli bu akılı nasıl eserse.. Günün birinde yine sabahtan ineği alır otlatmaya götürür. Akşam olur eve döner.. Akıllı söylenir; tekeyi yine götürmemişsin...hayvan içeride... tam o sıra tekke de içeride, duyduklarını anlamış gibi" Meeee!!" meleşir.
Deli; " ne bileyim, ağa! sabah da böyle sesleneydi ya!.." der.
Akıllı, daha fazla uzatmaz... Deliye, sorar: " Hani inek!.."
Deli: " sattım!.." der. Akıllı şaşar... inansın mı, inanmasın mı!! Güler!..
" Kime sattın!.."
" Kaya'ya!"
" Kay kim, kimmiş!..
"Bilmiyon mu ağa!...!.. Kaya işte... kayalıktaki kaya!"

Akıllı inanmayacak ama, inek yok... yarmı yapar... eser mi eser!..
" İy ya, kaç paraya!.."
Deli avucunu açar; "İşte!:" der. Avucunda bir altun olduğunu gören akıllı:
" Bunda bir iş var!:" kendi, kende.

1904 lü, (kendi değimiyle) harb-ı cinanı çocukluk, sefer-i birliği, yeni yetme yaşlarında görmüş yaşamış olan anacığımın anlattığına göre,, zamanın bilinmen, bilinse de bizim bilmediğimiz bir zamanında, dağlar arasında, küçük bir dağ köyünde biri deli, diğeri akıllı iki kardeş yaşarlarmış. Başkaca kiseleri yokmuş. Fakirlermiş. Bir inekleri, bir de erkek keçileri (erkeç,teke) varmış. Deli onlara bakar, akıllı da başka işlere.. ev... konu komşuya yardımla nafaka.. vs. Günler böyle,böyle geçip gidiyormuş. Deli bu akıllı nasıl eserse.. Günün birinde yine sabahtan ineği alır otlatmaya götürür. Akşam olur eve döner.. Akıllı söylenir; tekeyi yine götürmemişsin...hayvan içeride... tam o sıra tekke de içeride, duyduklarını anlamış gibi" Meeee!!." meleşir.

Deli; " ne bileyim, ağa! sabah da böyle sesleneydi ya!.." der.

Akıllı, daha fazla uzatmaz... Deliye, sorar: " Hani inek!.."

Deli: " sattım!.." der. Akıllı şaşar... inansın mı, inanmasın mı!!.. Güler!..

" Kime sattın!.."

" Kaya'ya!"

" Kay kim, kimmiş!..

"Bilmiyon mu ağa!..!.. Kaya işte... kayalıktaki kaya!"

Akıllı inanmayacak ama, inek yok... yarmı yapar... eser mi eser!..

" İy ya, kaç paraya!.."

Deli avucunu açar; "İşte!:" der. Avucunda bir altun olduğunu gören akıllı:

" Bunda bir iş var!:" kendi, kende.

Çaycuma'da bir anı

Güzel bir eylül akşamı!..
14 Eylül 2007 Çaycuma

Çaycuma'da kiracısı olduğum evimin, ana caddeye bakan güzel balkonunda akşamları oturmalar bir keyifti. Bir de bu akşamki anıyı Bir de bu akşamki anım bir keyifti, benim için. Bir de bu akşamın anısını unutamam...

Efendim; güzel bir eylül akşamı. Üstümü değiştirip çayımı koyup, elimi yüzümü yıkayıp sigara paketimi alıp balkondaki yerimi aldım. alt katta da sesler geliyor, onlar da akşam, balkon keyfinde olmalılar. Teyze 'hele bir sigara at!.' dedi. Balkonlarına attım. Kendim de yaktım. Çay da olmuştu... bekar, çıplak masam tamam. Çayımı doldurdum... Yansıyan ışıkların aydınlığı fazlasıyla yettiği için, benimkileri söndürdüm romantik ortanda, akşamın keyfindeyim..!

Bir ara kalktım, lavaboya... mutfaka... atıştıracak peynir, zeytin vs.. aldım, balkona döndüm... Elimdekileri masanın üstüne bıraktım, sandalyeye oturdum. Bu keyifle bir tütün daha tütüreyim, dedim, Elimi camın önüne uzattım...elim boşta kaldı. Dönerek bakıyorum... Yoklar! Işığı yaktım, küllük, çakmak, su bardağı ordalar..! Sigara paketiyle el sabunu yoklar.

Dönüyorum, uğradığım yerlere bakıyorum..! Nafile..! 'Tövbe, tövbe..! akşam, akşam..! uçtular mı,sır mı oldular!.. Kafayı yemek işten değil. Düşün allah, düşün..! Keyfim kaçtı, canım sıkıldı..! sigaraya daha çok gereksinme duyuyorum..! Zaman hayli geçmiş..! Giyinip, sigara almaya gitmeye üşeniyorum. Tezeden istemeye utanıyorum. İ inadım tuttu, yeniden çay demledim, sinirimden içtim de içtim... Sabaha karşı divanda, battaniye arasında dalmışım..! Bir velveyle sıçradım! ne göreyim, yarım yamalak kalmış olan masada kargalar kapışıyor, didişiyor peynir kavgasındalar!.. Hay Allah!... diyorum. Rahatlıyorum. gülmekten kendimi alamıyorum.

' sabunu aldınız..! buna aklım erdi de..!

' Sigarayı niye, aldınız! Siz de mi tiryaki oldunuz!...

Bu kez onu düşünür oldum..!

Düşüne, düşün; balkonda sabah çayımı içerken; Kargalar yine etrafımda uçuşuyorlar..! çünkü masada peynir ve sucuk var.. Elimi yeni yıkamışım, sabun kokuyordu..!

" ha!.. dedim, sabun..! sabun kokusundan olmalı..!

Öyle gülüyorum ki, alttaki komşu teyze

" hayır ola... sabah sabah...!" diyor.

" Kargalara diyebiliyorum!"

" Kargalara mı!?!.."

"Sigara, paketimi kaçırmışlar..!"

Teyze; " sigarayı mı!.. hay kör olasıcalar

'Besle kargayı, oysun gözünü!.."

Ben de içimden:

"Kuzgun leşe, karga keşe.." demişler! diyorum.

Mustafa (muster)

Eski notlardan Defter 4

Kur'a Çekimi

Kur'a Çekimi
yıl 1977!..

Mevsim sonbahar, kasım ayının 18 zi olmalı...
Birkaç gün sonra, iki mutluluğuyuşuyor olacam;
Biri hakimlik kur'a çekimi, diğeri kurban bayramı...
Heyecanlıyım, mutluyum; yüreğim kafesten uçacak kuş gibi!
Günlerdir evde, yakın akrabalarda bunun muhabbeti...
Hele, kur'ayı kim çeksin heyecanı.. Eşim; ' ben heyecanlıyım!..' '
kardeşim İsmail; 'kendi kader torbana, kendi elini daldır..!'
dediler. Aklıma emekli eğitimci Ali amcamız (Apali) geldi.
Hem aile büyüymüz, hem öğrenci kredisi, borç senedini
heves ve heyecanla imzalamıştı.. Çocuklar gibi sevinmiş,
neşelenmiş; benden çok heyecanlanmıştı, rahmetli !..
Derken, işte o gün; yaşamımda yeni ve en önemli dönüm noktası
olacak olan gün gelmişti... Ve o gün 18 kasım günü olacaktı...
Akşamımız yine Samanpazarındaki eski ankara evlerinden
birinde, ev sahibemiz Fikret abla, alt komşu gelin hanımlarla
geyik muhabbetiyle güzel geçtiyse de sabahı iple çeker olmuşum...
Işır ışır ayaktayım... Duş, traş, ütü işleri... vs...
Nasıl heyecanlı, telaşlı olmam ki!.. evliyim, kızım Deniz,
hanım kardeşi Ali, ablam Zeynep... Stajerlik maaşıyla...

Hepsinden önemlisi, daha çocukluğumda
'söyleten söyletmiş ' gibi; kendimi 'mustantik' olarak tanıtmışım...
İlk öğretmenim 'Kara Kız' sorduğunda 'hakim' olmak istediğim...
Neyse uzatmayayım!

Okşayıcı güneşle güzel bir sonbahar sabahıydı...

_Genellikle bu ayları güzel olur başkentimizin-
Kur' a çekilecek yer YüksekHakimlerKurulunu'nun konferans
solunu olarak tebliğ edilmişti.

O zaman öyleydi. Binası kızıl ayda, Sakarya Caddesine
paralel olan sokaktaydı (Şimdi kitapçı vs)
Saat dokuz civarı Atatürk Bulvarı'ndayım..

Bulvar boyu geniş yapraklı ağaçlar vardı.. Dallarda güneşe
sığır cıvılları, serçeler...civıl,cıvıldılar... Merasimimizi, neşemizi,
sevincimizi paylaşıyor, kutluyorlar... biryandan da sararmış,
morarmış yapraklar sabah ayazından dallarından kıvrıla kıvrıla
dans ede ede bizi törenle karşılıyorlar... yere dökülmüş olanlar da
ayaklarımıza yolumuza, uğurumuza serilmiş kadife tören halı lalaları..
olmalılar, diyordum içimden...

Öyle ya; geleceğin hak adalet dağıtıcısı... millet adına karar verecek,
tek vicdanımıza karşı sorumlu olacak hakimler olacaktık...
Bunca tören de varmış olsundu... düşünceleriyle tören yerine
varmış oldum... gelenler gelmiş, gelmiyenler geliyorlardı...
Heyecanla, merakla beklediğim ne eşim , ne amcam... gelen olmadı...

Saat 9.30 civarı anozsla salondaki sandalyelere dağıldık.
Benim yanımda uzunca boylu, esmerce Mehmet adında bir
kader arkadaşı vardı. Bakanlığın yetkilileri (kur'a komisyonu
ve görevliler) kürsünün yanındaki yerlerini almışlardı...
Ad. Bak. Müsteşar yardımcısı ile, YHK başkan yardımcısı
birer konuşma yaptılar...

“ Adaletin mülkün temeli olduğunu... bunu sağlayacak,
sürdürecektir, sonraki kuşaklara daha ilerilere taşımış,
geliştirmiş olarak bırakacağımız vs. mealli söylemlerde
bulunduktan sonra, bakanlık yetkilisinin işaretiyle ilk
aday ismi okundu..

Aday arkadaş şimgir, mıngır kürsüye vardı... Yetkili,
“Müsade edersen!..” dedi, alkışlar arasında;

elini kader tobası dediğimiz kur'a torbasına daldırdı...
çıkardığı dürülmüş bükülmüş bir kağıt parçasını açtı...
adaya gösterdi ... okudu.. alkışlar devam ediyordu..
Kağıdı diğer üyelerine de gösterip defter yazıcısına verdi...
Kaydı yapıldı... kur'a kağıdı başka bir torbaya kondu...
Böylece ilk kur'a alkışlar arasında çekilmiş oldu...
İsim sırasıyla, aynı usul devam ediyor... bazen alkışlar,
bravo sesleri yükseliyor... Onlar uzak, ücra , pek arzu
edilmeyen yerleri çekenlere "Bizi kurtardın,.. moral destet
alkış ve iltifatlarıydı...Öyle güzel bir atmosfer oluşmuş,
öyle bir kaptırmışım ki... adım okunmuş, farkında değilim,
yanımdakinin dürtmesi "haydi, adın okundu!"
demesiyle, kürsüye yürümüş oldum... Salonda çıt yok, nedense...
sanki biraz sonra ne ocak idiye, herkesi bir merak bir heyecan
sarmış olmalıydı.. Neyse!..

Kader torbasına elimi daldırdım, kağıtları şöyle bir karıştırdım...
elime gelen birini aldım... çıkardım... dürülü, bükülü kağıdı
elinde mikrafon olan görevliye uzattım... Görevli açtı okudu;
" D İ G O R !.." okmasıyla bir alkış tufanı... bravolar...
Şaşkındım. Çünkü ilk kez duyduğum bir isim, bir yerdi...
Görevli, tekrar bana gösterip kayıt yapana verecekken
"Nerenin,!? " dememle, görevlinin yine mikrofonda;
" Ben de bilmiyorum!" demesiyle, işte, asıl alkış tufanı
o zaman kopmuştu... alkışlar, bravolar...
Gök gürlemiş, yer sarsıntısı olmuş gibi avizeler, duvarlarda
asılı tablolar sallanıyordu... Sanki dakikalardır merakla,
heyecan ve suskunlukla beklenen olmuştu...
Meğer, beklenen en sona kalan en mahrum yerlerden biriymiş..
Kürsüden, yine yoğun alkışlar, bravolar... bileğe bak, bileğe...
Kars'a, yavrum Kars'a, Kars yayladır, yayla..
Tezahüratları arasında, en arkada bulunan yerime
sersem bir tavuk gibi varmışım...
Sıra arkadaşım Mehmede sordum:

"Ben de oralıyım, Digorluyum!.."
"Ee!... Nasıl bir yer!.."
"Vala!. Memleketimdir ama iyi bir yer diyemiyecem!.."
demesiyle devam eden alkışlar coşuyordu...
Başım kulaklarım uğulduyor...
Salon dönüyor, dünyam dönüyordu...
Yaaa!.. işte böyle!...
Hayatta en çok alkış aldım günün heyecanını
yaşıyordum, yaşamıştım...
beri yandan;!.. " diğenlere de mutlu bir gün yaşatmış
olmakla çifte mutluluk yaşadığım bir gün olarak...
yerini almış oldu, hayat, yol haritamda,
Kur'a çekim günü...
Mustafa (muster)

Eski not ve anılardan

Kur'a Çekimi
yıl 1977!..
Mevsim sonbahar, kasım ayının 18 zi olmalı...
Birkaç gün sonra, iki mutluluğu yaşıyor olcam;
Biri hakimlik kur'a çekimi, diğeri kurban bayramı...

Heyecanlıyım, mutluyum; yüreğim kafesten uçacak kuş gibi!
Günlerdir evde, yakın akrabalarda bunun muhabbeti...
Hele, kur'ayı kim çeksin heyecanı.. Eşim; ' ben heyecanlıyım!..'
kardeşim İsmail; 'kendi kader torbana, kendi elini daldır..!'
dediler. Aklıma emekli eğitimci Ali amcamız (Apali) geldi.
Hem aile büyüymüz, hem öğrenci kredisi, borç senedini
heves ve heyecanla imzalamıştı.. Çocuklar gibi sevinmiş,
neşelenmiş; benden çok heyecanlanmıştı, rahmetli !..
Derken, işte o gün; yaşamımda yeni ve en önemli dönüm noktası
olacak olan gün gelmişti... Ve o gün 18 kasım günü olacaktı...
Akşamımız yine Samanpazarındaki eski ankara evlerinden
birinde, ev sahibemiz Fikret abla, alt komşu gelin hanımlarla
geyik muhabbetiyle güzel geçtiyse de sabahı ipe çeker olmuştum...
Işır ışır ayaktayım... Duş, traş, ütü işleri... vs...
Nasıl heyecanlı, telaşlı olmam ki!.. evliyim, kızım Deniz,
hanım kardeşi Ali, ablam Zeynep... Stajerlik maaşıyla...

Hepsinden önemlisi, daha çocukluğumda
'söyleten söyletmiş ' gibi; kendimi 'mustantik' olarak tanıtmışım...
İlk öğretmenim 'Kara Kız' sorduğunda 'hakim' olmak istediğim...
Neyse uzatmayayım!
Okşayıcı güneşiyle güzel bir sonbahar sabahıydı...
_Genellikle bu ayları güzel olur başkentimizin-
Kur' a çekilecek yer YüksekHakimlerKurulunun konferans
solunu olarak tebliğ edilmişti.
O zamanöyleydi. Binası kızılâyda,Sakarya Caddesine
paralel olan sokaktaydı (Şimdi kitapçı vs)
Saat dokuz civarı Atatürk Bulvarı'ndayım..
Bulvar boyu geniş yapraklı ağaçlar vardı.. Dallarda güneye
sığırçıklar, serçeler...cıvılcıvıldılar... Merasimimizi, neşemizi,
sevincimizi paylaşıyor, kutluyorlar... biryandan da sararmış,
morarmış yapraklar sabah ayazından dallarından kıvrıla kıvrıla
dans ede ede bizi törenle karşılıyorlar... yere dökülmüş olanlar da
ayaklarımıza yolumuza, uğurumuza serilmiş kadife tören halılaları..
olmalılar, diyordum içimden...
Öyle ya; geleceğin hak adalet dağıtıcısı... millet adına karar verecek,
tek vicdanımıza karşı sorumlu olacak hakimler olacaktık...
Bunca tören de varsın olsun... düşünceleriyle tören yerine
varmış oldum... gelenler gelmiş, gelmiyenler geliyorlardı...
Heyecanla, merakla beklediğim ne eşim , ne amcam... gelen olmadı...

Saat 9.30 civarı anozsla salondaki sandalyelere dağıldık.
Benim yanımda uzunca boylu, esmerce Mehmet adında bir
kader arkadaşı vardı. Bakanlığın yetkilileri (kur'a komisyonu
ve görevliler) kürsünün yanındaki yerlerini almışlardı...
Ad. Bak. Müsteşar yardımcısı ile, YHK başkan yardımcısı
birer konuşma yaptılar...
" Adaletin mülkün temeli olduğunu... bunu sağlayacak,
sürdürecektir, sonraki kuşaklara daha ilerilere taşımış,
geliştirmiş olarak bırakacağımız vs. mealli söylemlerde
bulunduktan sonra, bakanlık yetkilisinin işaretiyle ilk
aday ismi okundu..
Aday arkadaş şımgır, mıngır kürsüye vardı... Yetkili,
"Müsade edersen!.." dedi, alkışlar arasında;
elini kader tobası dediğimiz kur'a torbasına daldırdı...
çıkardığı dürülmüş bükülmüş bir kağıt parçasını açtı...
adaya gösterdi ... okudu.. alkışlar devam ediyordu..
Kağıdı diğer üyelerine de gösterip defter yazıcısına verdi...
Kaydı yapıldı... kur'a kağıdı başka bir torbaya kondu...
Böylece ilk kur'a alkışlar arasında çekilmiş oldu...
İsim sırasıyla, aynı usul devam ediyor... bazen alkışlar,
bravo sesleri yükseliyor... Onlar uzak, ücra , pek arzu
edilmeyen yerleri çekenlere "Bizi kurtardın,.. moral destet
alkış ve iltifatlarıydı...Öyle güzelbir atmosfer oluşmuş,
öyle bir kaptırmışım ki... adım okunmuş, farkında değilim,

yanımdakinin dürtmesi "haydi, adın okundu!" demesiyle, kürsüye yürümüş oldum... Salonda çıt yok, nedense... sanki biraz sonra ne ocak idiye, herkesi bir merak bir heyecan sarmış olmalıydı.. Neyse!..

Kader torbasına elimi daldırdım, kağıtları şöyle bir karıştırdım... elime gelen birini aldım... çıkardım... dürülü, bükülü kağıdı elinde mikrafon olan görevliye uzattım... Görevli açtı okudu; " D İ G O R !.." okmasıyla bir alkış tufanı... bravolar...

Şaşkındım. Çünkü ilkkez duyduğum bir isim, bir yerdi...

Görevli, tekrar bana gösterip kayıt yapana verecekken "Nerenin,!? " dememle, görevlinin yine mikrafonda;

" Ben de bilmiyorum!" demesiyle, işte, asıl alkış tufanı o zaman kopmuştu... alkışlar, bravolar...

Gök gürlemiş,yer sarsıntısı olmuş gibi avizeler, duvarlarda asılı tablolar sallanıyorlardı... Sanki dakikalardır merakla, heyecan ve suskunlukla beklenen olmuştu...

Meğer, beklenen en sona kalan en mahrum yerlerden biriymiş..

Kürsüden, yine yoğun alkışlar, bravolar... bileğe bak, bileğe...

Kars'a, yavrum Kars'a, Kars yayladır, yayla..

Tezahüratları arasında, en arkada bulunan yerime sersem bir tavuk gibi varmışım...

Sıra arkadaşım Mehmede sordum:

"Ben de oralıyım, Digorluyum!.."

"Ee!... Nasıl bir yer!.."

"Vala!. Memleketimdir ama iyi bir yer diyemiyecem!.."

demesiyle devam eden alkışlar coşuyordu...

Başım kulaklarım uğulduyor...

Salon dönüyor, dünyam dönüyordu...

Yaaa!.. işte böyle!...

Hayatta en çok alkış aldım günün heyecanını

yaşıyordum, yaşamıştım...

beri yandan;!.. " diğenlere de mutlu bir gün yaşatmış

olmakla çifte mutluluk yaşadığım bir gün olarak...

yerini almış oldu, hayat, yol haritamda,

Kur'a çekim günü...

Mustafa (muster)

Eeski not ve anılardan

Yolculuk hazırlığı

Yolculuk hazırlığı

Bundan önceki yazımda (anı) belirttiğim gibi, ilk görev yerlerimizin kurası çekilmiş, özellikle yerinden memnun olmayanlar ayrılıyorlardı.. Ben de bunlardan biriydim... Çıktım, yolda, kendi, kendime; alkış rekoru kırmanın ve bizi kurtardın, diyenleri sevindirme gibi çifte mutlulukla (!!) eşimin iş yerine (Valiliğin yanı) kadar yürüdüm.. Birlikte biraz üzüldük, biraz sevindik. Yemeğe gittik..Sonra ... bir taraftan şanssızlığımızdan dem vururken, bir yandan da hele, akşam evde atlaslarda, kitaplarda, dergilerde, karılı komşulardan (Şeker hanımlar gibi) Digor hakkında bilgi topluyoruz... Kurban bayramına bir kaçgün kalmışken; beklemeden,. Ad. Bak. dan atanma yazımı, maaş nakil belgemi almış, gidip bir an önce görevime başlama telaşındayım... Ama gün görmüşler; “ acelen ne öyle.. bayramını evinde geçir.. Bu telaşın yersiz olduğunu çok geçmeden anlayacaksın!” deyip, eleştirmeleri , bana daha akıllı geldi. Ama yine de, o günü sicimle çekiyordum... Bizim oralarda (Divriği, Kangal) asker ve düğün derneği yaklaşan gelin adaylarını davet etmek gibi güzel birgeleneği var. Her akşam ya bir amca akrabadayız ya gençlerleyiz... Şakalaşmalar, espiriler.. hele gençler; -- Sahi nereydi!?!.. Digo mu!.. -- Hay diline, beynine...Digor, yavrum, digor!.. -- Hiç duyulmadık!.. ne demekse! -- Çukur muş,iki çukur !... diyorum! Gülmeler, takılmalar devam ediyor -- Köy müdür, nedir!.. nerenindir!.. -- İlçe oğlum ilçe.. Kars'ın! Tövbe, tövbe!.. -- Haritalarda adı var mı!.. hanı nerede yazılı!... Bu ara en güzel espriyi kardeşim İbrahim patlatıyor; -- Bre Atam karşı almaya aldın iyi de Digoru ne yapacaktın!.. aldın da..! demesiyle , öyle gülüştük ki... akşamın söz menüsü olmuştu... -- Bre atam..! Mustafa (muster)

Eski notlardan
devam edecek

Yolculuk hazırlığı

Bundan önceki yazımda (anı) belirttiğim gibi, ilk görev yerlerimizin kurası çekilmiş, özellikle yerinden memnun olmayanlar ayrılıyorlardı.. Ben de bunlardan biriydim... Çıktım, yolda, kendi, kendime; alkış rekoru kırmanın ve bizi kurtardın, diyenleri sevindirme gibi çifte mutlulukla (!!) eşimin iş yerine (Valiliğin yanı) kadar yürüdüm.. Birlikte biraz üzüldük, biraz sevindik. Yemeğe gittik..Sonra ... bir taraftan şanssızlığımızdan dem vururken, bir yandan da hele, akşam evde atlaslarda, kitaplarda, dergilerde, karılı komşulardan (Şeker hanımlar gibi) Digor hakkında bilgi topluyoruz... Kurban bayramına bir kaçgün kalmışken; beklemeden,. Ad. Bak. dan atanma yazımı, maaş nakil belgemi almış, gidip bir an önce görevime başlama telaşındayım... Ama gün görmüşler; “ acelen ne öyle.. bayramını evinde geçir.. Bu telaşın yersiz olduğunu çok geçmeden anlayacaksın!” deyip, eleştirmeleri , bana daha akıllı geldi. Ama yine de, o günü sicimle çekiyordum...

Bizim oralarda (Divriği, Kangal) asker ve düğün derneği yaklaşan
gelin adaylarını davet etmek gibi güzel bir geleneği var.
Her akşam ya bir amca akrabadayız ya gençlerleyiz...
Şakalaşmalar, espiriler.. hele gençler;
-- Sahi nereydi!?!.. Digo mu!..
-- Hay diline, beynine...Digor, yavrum, digor!..
-- Hiç duyulmadık!.. ne demekse!
-- Çukur muş,iki çukur !... diyorum!
Gülmeler, takılmalar devam ediyor
-- Köy müdür, nedir!.. nerenindir!..
-- İlçe oğlum ilçe.. Kars'ın! Tövbe, tövbe!..
-- Haritalarda adı var mı!.. hanı nerede yazılı!..
Bu ara en güzel espriyi kardeşim İbrahim patlatıyor;
-- Bre Atam karşı almaya aldın iyi de Digoru ne yapacaktın!..
aldın da..!
demesiyle , öyle gülüştük ki... akşamın söz menüsü olmuştu...
-- Bre atam..!
Mustafa (muster)

Eski notlardan
devam edecek

İdealist

- Dkr. Özgür'e -

26 Mayıs2004 / Cide

Bir tülün gözeneklerinden süzülürcesine inceden
çiseleyen 'ahmak ıslatan'. Yürüyorum, kaptırmışım .

Umut ufukta bir kuş, bir ışık
uzaktan gelen hoş bir davul sesi
koştur, koşturur peşinde
tut, tutabilirsen gölgeni...

Nerden takıldıysa sabah, sabah !

Olurdu, olmazdı; tutulurdu, tutulamazdı hayal ve tatlı hülyalarla
hastaneye gelmişim. Uzamış saçımdan damlacıklar süzülüyordu.
Taşımakta olduğum eski usul mendilimle saçımı başımı kuruttum.
Hayret, hastane tenhaydı. Görevlilerden başka ortalıkta dolaşan
yok gibiydi. Vadideki Zambak'ımın bölümüne vardım, görünürlerde
yoktu. birilerine sormayı da uygun bulmadım. Döndüm, doktorlar
odası açıldı.. bir kaç sabah çayı sohbetindeydiler. İçlerinde genç
biri , ilgilendi, " Buyur kime baktınız!"

" Doktor, doktora.."

" Kim, hangi doktor!"

" Kim olursa, örneğin siz!."

Bitmek üzere olan çayından son yudumu da aldı, bardağı masaya bıraktı .
Kendisi önde, ben arkada, boş bir odaya gelmiş olduk. Kendi odası olmalı..

Daha oturmadan; " Buyur!.." dedi, bu, ne istiyorsun anlamındaydı.
" Doktor bey rapor, 10-15 günlük bir rapor!" dedim, demez olaydım.

" Rapor mu! sizi diğerlerinden ayrı, farklı göremem.."

" Ben öyle, bir şey istemedim ki... ben...." derken, sözümü
keserek; "Veremem!." demesin mi!. Dedi bile!.

" Canın sağ olsun... idealle başlamak iyidir. " dedim,
kapiya yöneldim, bir iki adım atmıştım ki, arkamdan,
" Kusura bakma, alınma da... " diyordu.

Yarım cephe dündüm: " Alınmadım, alınmadım,
ben de bir zamanlar böyle idealisttim..."

" Benimki idealistlik değil, eşitlik.. ne bileyim.."

" İdealist olmak iyidir, gereklidir...

realistlik zamanla kavranıyor.." dedim, çıktım
oda kapılarına bakarak ilerlerken arkamdan;

" bir dakika, bir.." demesiyle , döndüm,

"Alındınız değil mi !" demekle, konuşmak

istediği, olumlu tepkim ve cümlemden
etkilenmiş olmalı, düşüncesiyle odaya girdik.

Bakışlarından, merakını anlamıştım.

" Bakın doktorum dedim, devamla,
ben bir ayrıcalık istemedim.

Siz buraya yeni atanmış olmalısınız,
hayırlı, uğurlu olsun... ben dört yıldır

buradayım, ilçe noteriyim. normal
sürem iki yıl iken... burada yalnız

kalıyorum...sıkılmaya, bunalmaya

başladım... Bir değişikliğe

ihtiyacım var... yoksa,

bunalma, bunamaya dönüşür,

dönüşebilir.."

" Ama siz öyle demediniz ki.."

" Kusura bakmayın da siz de sormadınız ki..."

Baktım, kızardı, karardı, renkten renge girdi..

" Bakın genç kardeşim, belirttiğim gibi bir ideal
ile başlamak yani idealist olmak iyidir, gereklidir de.

Ancak realiteyi de görmezden gelinmemeli,

göz ardı edilmemeli..

İdeal uzaktaki bir ufuktur, ufuktaki bir ışıktır
Kulağa hoş gelen bir davul sesidir..
koş koş bildiğince peşi sıra...
Gölgen hep seninledir, bazen önünde, bazen arkanda.
Gölge deyip geçme, o hem idealdir, hem realitedir.
İdealdir, çünkü yakalayamazsın, kucaklayamaz, avuçlayamazsın.
Realitedir, yani gerçektir, çünkü senin yansımandır..."
" Hocam çok felsefi bir dille anlatıyorsunuz."
" Konumuz açısından ise, durum şudur, yukarıda belirttiğim ve
belirtmek istemediğim nedenlerle sıkılmaya, bunalmaya başladım.
değişikliğe, ankara'da bulunan evime, ailem, çevrem içine gidersem...
Gitmez i, gidemez isem daha kötü dolacağım belki bunayacağım.
O zaman ne olur, ne olmuş olur biliyor musunuz!
İdealistliğiniz yüzünden mesleğinizin, görevinizin, gerçeğini, yapmamış...
yani bir hayal uğruna bir gerçeği cezalandırmış olursunuz...
" Öğreneceğiz, hocam, biz de.."
" Evet, ideal iyidir ama, gerçeğin de gerçekliği, somut hali var.
Hukukta şöyle bir ilke var; esası, usule ezdirmemek...
Usuli eksiklik giderilir, ama harcanan gerçeğin, kayb edilen hakkın
telafisi mümkün olmayabilir..."
" Haklısın, hocam!... kaç gün olsun..."
" Hayır genç kardeşim, hayır!.. bu telkinle, bu etkilenmeyle vermiş olacaksınız...
Ben doktor Yaşar Beyin çayını içeyim.. " dedim, kalktım.
" Afedersiniz!... kaptırdık, çay da söylemedik.."
" Alacağım olsun... hoşça kal, genç idealist kardeşim.."

İdealizm nedir
realizm nedir
merak edenler ve
yaşamış olduğum anıyı merak edenler için...
güzel bir anlatım olduğunu düşünüyorum.

Digora yolculuk

Bundan önceki yazılarımda belirttiğim gibi kura çekiminden sonra gerekli hazırlığı tamamlamış kurban bayramını bekliyorum.

Bayramın dördüncü günü kardeşim İbrahim'le kara trenle Ankara garından sabah saat on civarı yolculuk başladı.

Yolcusuydu yolcuların torba, çuval, sepet eşyalarıyla dolu olan trenimiz boşala, boşala Yerköy'ün oralarda bize kaldı gibi

İbo canın şakalarıyla keyifli bir yolculuk sürerken;

" bak abi, devlet hususi sana bir tren tahsis etmiş" nüktesiyle güldük, gülüştük. Esprisi yerindeydi. Kara yolu taşımacılığı

öne geçmişti. Neyse! Böyle güle eğlene devam ederken akşam saatlerinde bizim oralardayız. Çetinkaya'da hat ikiye ayrılıyor, Malatya ve Erzurum. Bizimki Erzurum cihetine yöneldi.

Divriği'ye doğru, çatlı suyu boyunca köprülerden, tünellerden geçerek karanlığı yararak kıvrıla, kıvrıla akıyor kara kartalımız.

sık sık sireni çalmayı da ihmal etmiyor. Yine ibo,

" bak bizim selamımızı, geçişimizi duyuruyor çevremize! güzel benzetmeyle güldürmüştü.

Evet oralar tanık, bildik yerlerdi. yıllarca trenlere inme binme duraklarımızdı. Her biriyle acılı, tatlılı o kadar çok anılarımız

vardı ki, anlatmaya, yazmaya başlasak saatler değil günler yetmez. Bu hat 1930 sonlarında açılmış. Bir derin vadi

olduğundan tünel üstüne tünel, köprü üstüne köprü.

Sert kayalarla dağların direnmesi ve eldekiler kazma kürek.

Ankara'ya durum iletilmiş, güzergahın değişmesi önerilmiş.

İsmet Paşa orada da sert, inatçı mizaç ve karlılığın göstermiş.

" Her işçi güde bir somunluk yer açabiliyorsa, devam " talimatını vermiş. Bunları konuşa, konuşa Avşar, Güneş duraklarını da

anlata, anlata geçiyoruz. Gece yarısı ilçemiz olan Divriği'deyiz.

Divriği deyince, Mengücek beylerinde Ahmet şah devrinde yapılan tarihi cami ve şifahanesi aklı gelir. Yapım tarihi belli olmayan

tarihi kalesi. Her ikisiyle ilgili dilden dile söylene gelen efsanevi

olayları o bildiğini, duyduğunu bana, ben ona anlata anlata sabaha karşı uyuya kalmışız. Uyandığımızda Erzincan'daydık. Güneş hayli

yükselmmişti. İnip elimizi yüzümüzü yıkadık, yola devam.

Uzatmayayım, uzatıp okuyacak olanı sıkımayayım. Zaten, tatsız tuzsuz yavan bir anlatım.

İşte Aşkale'yi geçiyoruz, işte Erzurum. işte Hasankale, Sarıkamış,

Selim öğlen ezanları okunuyor, demek ki 26 saat olmuştu ve

son durak Kars. Hepsi ilk kez gördüğümüz yerler..

Daha Digor var!. Sorduk . Dolmuş durakları gara yakınmış.

Vardık, bindik bir saat sonra son hedef Digor'dayız...

İkinci ezanları okunuyordu... Adliyeye vardık. kendimizi tanıttık

Kayda geçtik. artık hakim idik, dün, az önce bugün Mustafa iken

şimdi artık hakim bey idim. Darısı nine gençlere...

Eski notlardan, kısaltılarak.

Devam edecek, asıl merak edilen bundan sonraki bölümler, mesleki ve sosyal yaşam olsa gerek Mustafa (muster

Mustafa (muster)